

Stad Leuven & De Lijn willen minder bussen in het centrum

In twintig jaar is het aantal busreizigers per jaar in regio Leuven vervijfvoudigd, zo maakt De Lijn bekend. Toch moet het aantal bussen in het centrum naar omlaag.

SIMON GRYPONPREZ EN PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Het aantal busreizigers in de regio steeg de afgelopen twintig jaar van 8,9 naar 47 miljoen. "Een spectaculair succes," noemt schepen van

Ruimtelijke Ordening Carl Devlies (CD&V) de evolutie. "Dat heeft zich in geen enkele andere stad in die mate voorgedaan."

Volgens De Lijn is die vervijfvoudiging inderdaad opvallend in vergelijking met een verdubbeling elders in Vlaanderen. De reden daarvoor ligt bij het busmodel waarvoor in het verleden geopteerd is: regiobussen rijden niet langs de ring, maar dwars door het centrum. In vele andere steden, stoppen zulke bussen enkel buiten het stadscentrum en moet je overstappen

op een andere bus om de stadskern te bereiken.

De Leuvense formule dreigt echter het slachtoffer te worden van haar eigen succes: zowel de stad als De Lijn willen het huidige model herzien zodat het centrum minder bussen te verduren krijgt.

Lees verder op pagina 9

ONDERWIJS

Evaluatiereeks

4-5

CULTUUR

Kunstonderwijs

16

STUDENT

Hervorming LOKO

14

INTERNATIONAAL

Tegen de Stroom in

8

Opinie

Splinter

Stinkende solidariteit

W e lijken soms wel te leven in een of ander hedonistisch nihilisme, of een ongebreidelde yolo-cultuur, waarin alles mogelijk is en bijna alles te koop. Daar is op zich niets mis mee en het is ook logisch. Er zijn in onze samenleving haast geen vaste standaarden meer om waardeoordelen op te baseren. Vaak proberen we gewoon onze tijd op individueel niveau zinvol door te brengen.

Het morele vacuüm waarin we leven, zette de poort wagenwijd open voor allerlei emancipatorische bewegingen, vanuit het idee dat wij onze waarden zelf kunnen uitstippelen. Maar als niets meer echt heilig is, krijgt ook de markt vrij spel. De individualistische consumptiemaatschappij is intussen een gigantisch cliché.

Zelfs een terroristische aanslag kan tegenwoordig worden omgevormd tot een vreemde vorm van consumentisme. Iedereen wil er zijn deel van. Na de aanslagen in Parijs ontstond daar ogenblikkelijk een markt in. Solidariteit met een prijskaartje aan: "19 euro om te tonen dat jij meeleeft!". Van horloges, stropdassen en babyrompertjes van Charlie Hebdo tot *Pray for Paris* T-shirts en keukenschorten: het internet staat vol met merchandise.

Mensen willen solidair zijn engaan vaak nietsvermoedend mee in dat verhaal. Toch wringt het. Dat we geld betalen om medeleven te uiten of geld verdienen met een aanslag. Als al die spullen ook nog eens werden vervaardigd door loonslaven in een ver land is de cynische cirkel rond.

Dat soort praktijken gebeurt overal wel, maar gevaarlijk wordt het als we het aan de markt zouden overlaten om voor ons te bepalen wat we moeten voelen. Neem Facebook. Enkele uren na de aanslagen in Parijs kregen gebruikers de mogelijkheid hun profielfoto aan te passen naar de Franse driekleur. Na enige tijd verdween de functie automatisch weer en kregen we onze gewone profielfoto's terug.

Je hoefde eigenlijk niet in te zitten met hoelang of met wie je solidair was, Facebook nam dat voor zijn rekening. Dat het willekeurig was, een eenzijdige actie die de ene bevolking boven de andere stelde, kon de duizenden gebruikers niet deren. Dat nog geen maand erna hetzelfde privilege ter beschikking werd gesteld aan reclame voor de nieuwe Star Warsfilm en iedereen zo een lightsaber aan zijn profielfoto kon toevoegen, evenmin.

Uiteraard bedoelen mensen het onschuldig. Maar als zelfs zo'n sterk symbolisch gebaar kan worden opgekocht, moeten we dan geen twee keer nadenken voor we er in meegaan? Facebook is een bedrijf, geen liefdadigheid. Solidariteit uiten op sociale media is goed, maar bedrijven erover laten beslissen is gewoon dom. Ze hebben altijd andere redenen om ergens belang aan te hechten.

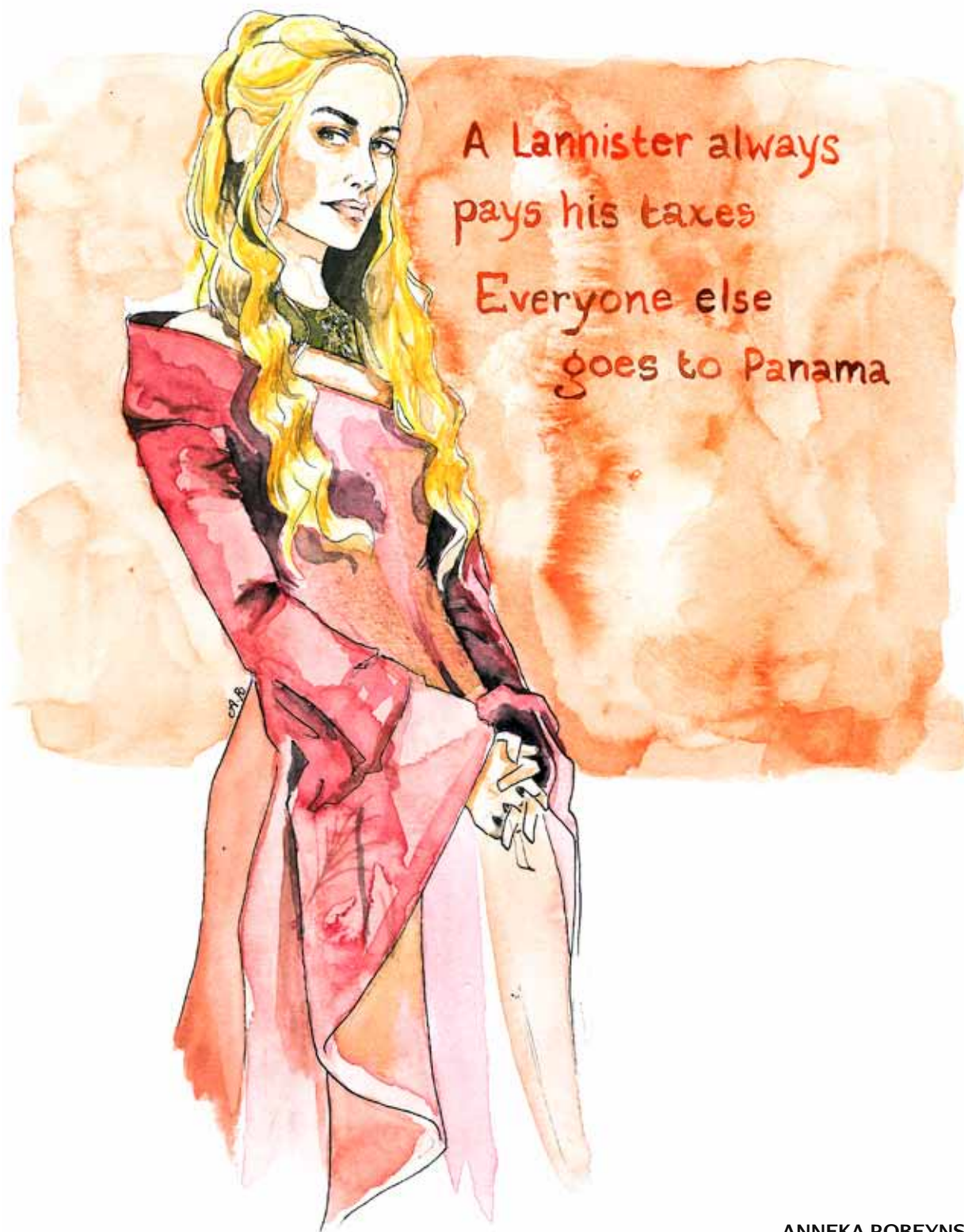
We kunnen er niet altijd buiten, maar moet er voor alles een markt zijn? Of gaan er dan belangrijke zaken verloren? Daar gaat het om. In zijn boek *What Money Can't Buy* beargumenteert Michael Sandel dat marktwerking ethiek verdringt: het werkt slavernij in de hand en corrupteert bepaalde intrinsieke waarden – zoals vriendschap of solidariteit – of authenticiteit in het algemeen. Hij stelt met klem dat we een grens móeten trekken, willen we ethiek in leven houden.

Het lijkt mij vooral belangrijk dat we kritisch blijven en al te vaste waarheden uitdagen. De verregaande invloed van de markt is niet onschuldig. Als er geen grenzen meer zijn, als alles mogelijk is met een beetje geld, waar staan we dan nog voor?

VINSENT NOLLET

De Splinter bevat een persoonlijke mening. Ze bevat niet de mening van de redactie.

Cartoon van de week

ANNEKA ROBEYNS

De Cartoon van de Week werpt een kritische blik op de actualiteit.

Editoriaal

De afgetapte waakhond

M aandagmiddag heb je het eerste college van de dag achter de kiezen, de spaghetti van de Alma wenkt. Tussen de dagschotels of in je faculteit verwalen enkele nieuwe *Veto's*. Twintig pagina's nieuws met sterke foto's en cartoons, allemaal in een fijne lay-out gegoten.

Daar zit werk in. In een gemiddelde krant steken dertig schrijvers, lay-outers, fotografen en cartoonisten - op één na allemaal studenten - hun ziel en zaligheid. Daar komen dan ook nog de filmpjes van VetoTV en online stukken bij.

Niet al dat werk is even gemakkelijk. Kijk maar naar de eva-

luatiereeks van het rectoraat, waarin we deze week de groep Wetenschap & Technologie onder de loep nemen (p. 4-5). Het is maar een van de stukken waarvoor we een hele week lang informatie checken, experts bellen en wat tegen zaterdag 18 uur, onze deadline, een leesbare tekst te hebben.

De opluchting is dan ook groot op zondagnacht, als na een hele dag lay-outen de nieuwe editie op het net staat. De voldoening als een artikel wat later opgepikt wordt door de nationale media, is zo mogelijk nog groter. Toch laat zo'n vermelding af en toe een wrange nasmaak na.

Het is een oud zeer in de moderne journalistiek, een wereld van veel te weinig mensen die veel te veel content moeten genereren. Kijk naar ons artikel over brandveiligheid van vorige week. Nog liever dan het over te nemen en *Veto* duidelijk te vermelden, interviewt deze of gene krant iedereen uit het oorspronkelijke artikel. De naam van die krant van dertig vrijwilligers? Die wordt ergens weggemoffeld in pakweg alinea acht.

Ja, wij zijn dan op onze tenen getrapt. Nog meer dan als Veto-medewerkers, zien wij dit als journalisten in spe met lede ogen aan.

Journalisten worden vaak gezien als een waakhond. Ze zijn de

vierde macht en kunnen controle uitoefenen door kritisch onderzoek te voeren naar bepaalde dingen. Waar rook is, staat een journalist om de zaak tot op het bot uit te klaren. En het resultaat in de krant te brengen.

Artikels overnemen is op zich geen probleem, maar de eigen analyse vervangen door een collage van andere artikels creëert een oneerlijke illusie van onderzoek. Dat betekent dat ze niet zelf de waakhond hebben gespeeld, maar de waakhond hebben geleend. Waar ruimte was voor onderzoek, staat iets dat er op lijkt, maar het helemaal niet is.

Dat *Veto* regelmatig wordt overgenomen, al dan niet met vermelding, zegt over deze krant, maar zoveel meer over alle andere kranten. Er zijn al maar zo weinig journalisten. We zijn pas echt ver heen als die meer naar elkaar beginnen te kijken dan naar de wereld om hen heen.

RODERIK DE TURCK,
QUINTEN EVENS EN JASPER
VAN LOY

Hoofdredacteur, redacteur VetoTV en redacteur Student. Het editoriaal bevat een mening die gedragen wordt door de redactie.

UNIVERSITEIT KRITISCH GENOEG VOOR ZICHZELF?

KU Leuven maakt zich op voor instellingsreview

De visitatiecommissies zijn verleden tijd. In de plaats daarvan neemt de KU Leuven onder het wakende oog van de NVAO nu zichzelf kritisch onder de loep. Hoe kritisch, daar is discussie over.

TEKST RODERIK DE TURCK EN MAARTEN LANGHENDRIES

CARTOON MARTIJN STOOP

NVAO

Tot vorig jaar lichtte een visitatiecommissie om de zoveel jaar één specifieke faculteit door. Een team vane xperten controleerde daarbij of alle richtingen voldeden aan bepaalde vereisten inzake onderwijs. Een negatieve uitslag kon zware gevolgen hebben, tot opschorting van de richting toe.

Voortaan zullen de faculteiten en de universiteit dit echter zelf doen. De evaluatie van de faculteiten gebeurde al met COBRA. Een kritische zelfreflectie van vijftig bladzijden zal nu de universiteit als geheel beschrijven. "Elke instelling van het hoger onderwijs moet een document schrijven waarin je kritisch naar het gehanteerde systeem van kwaliteitszorg in verband met onderwijs kijkt," legt vicerector van Onderwijsbeleid Didier Pollefeyt uit.

"Het gaat dan klassiek om vier aspecten," gaat de vicerector verder, "visie op onderwijs, de uitvoering hiervan, de monitoring en de evaluatie van de kwaliteit en ten slotte hetverbeter beleid." Daarbij 385 opleidingen in 50 bladzijden samendrukken, is niet eenvoudig: "Je moet dus in feite meer de algemene processen gaan beschrijven," zegt Pollefeyt, "waarbij we in die tekst toch heel kortconcrete voorbeelden geven van goodpractices."

"Er wordt niet zozeer gekeken naar de feitelijke inhoud van een opleiding als wel de manier van organisatie van kwaliteitszorg," verklaart Jan Eggermont, vicedecaan van de Faculteit Geneeskunde. "Dat zijn toch twee verschillende zaken. Met de instellingsreview wordt eigenlijk de vraag gesteld of de universiteit over de nodige organisatie beschikt om ervoor te zorgen dat er goed onderwijs gegeven wordt," gaat hij verder.

"De kritische zelfreflectie moet eigenlijk het verhaal van de instelling vertellen," zo zegt Ann Verreth van het NVAO, de Nederlands-Vlaamse Accreditatieorganisatie die de instellingsreview uitvoert. "Dat vormt dan basis voor ons panel om van start te gaan." De kritische zelfreflectie komt immers bij de leden van de reviewcommissie, samengesteld door de

NVAO, terecht. Gebaseerd op de nota volgen dan nog twee locatiebezoeken, waarvan de eerste in november zal plaatsvinden.

"Op dat locatiebezoek heeft de instellingsreview ook nog anderhalve dag tijd om met alle mogelijke betrokkenen binnen de instellingen, ook met studenten trouwens, te spreken over elementen die minder duidelijk zijn of die het panel verder wil uitdiepen," gaat Verreth verder. "Onze panels zijn vooral geïnteresseerd om te weten hoe de instelling het gewenste resultaat wil bereiken."

"Het panel zal twee rapporten bekijken. Een beoordelingsrapport over de instellingsreview en een adviesrapport over de regie over de opleidingskwaliteit," zo zegt Verreth, "we bevinden ons immers in een proeffase dus er zijn nog geen juridische gevolgen." Op het einde van de rit, als alle

instellingen een instellingsreview hebben gehad, maakt de NVAO een overzichtsreportage. "Daarnaast is er een decreetale evaluatie gepland. Al deze elementen moeten de basis vormen voor een nieuw stelsel van 2020."

Kritische kritiek?

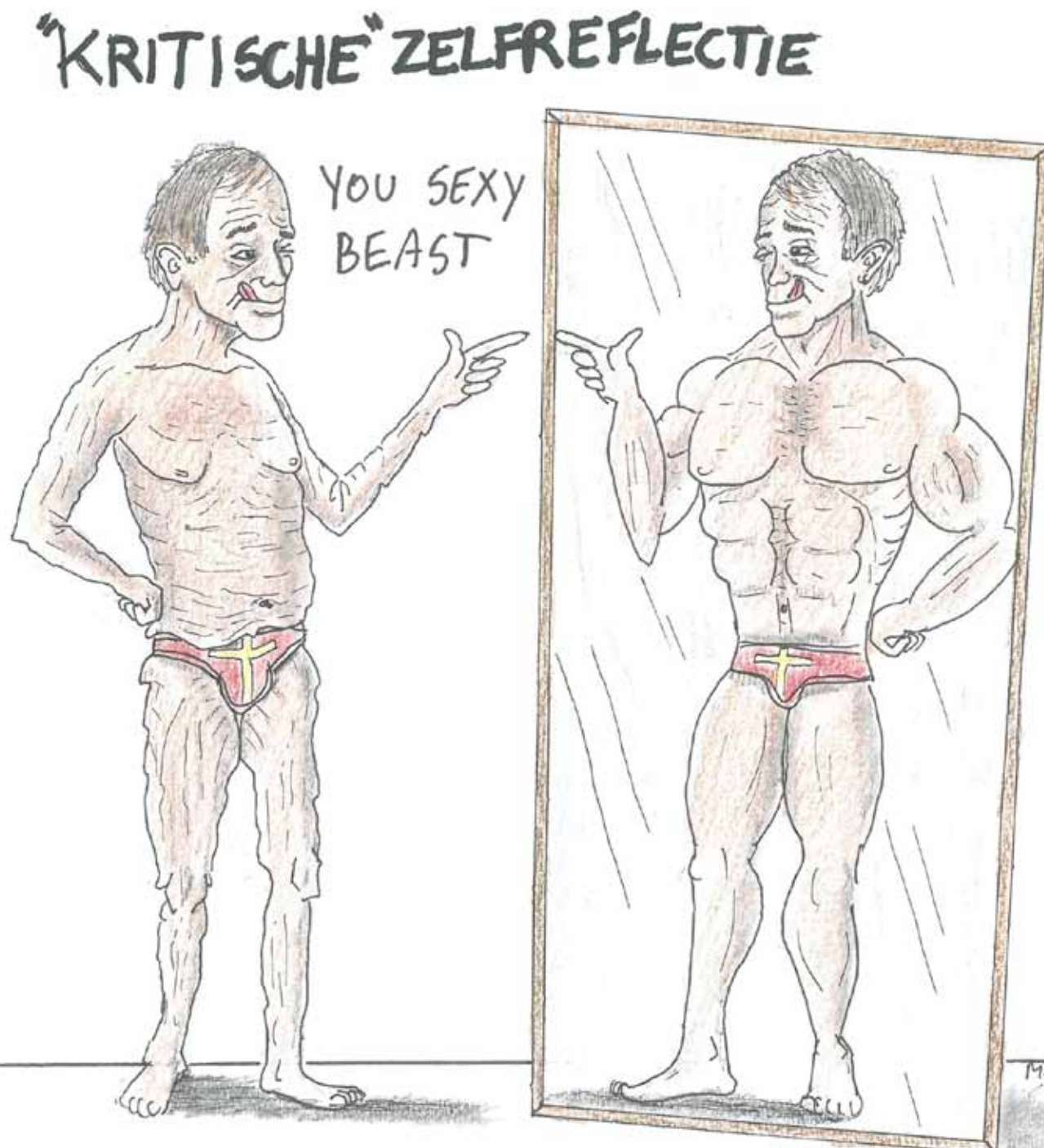
Stura-voorzitter Joris Gevaert merkt alvast op dat de tekst nog kan verbeterd worden: "Zoals met elke kritische zelfevaluatie, is de tekst nog niet kritisch genoeg. Maar er wordt geluisterd naar onze feedback." Onder andere diversiteit en gender zouden onderbelicht blijven. Nochtans hebben alle instanties er vertrouwen in dat de uiteindelijke tekst wel kritisch genoeg zal zijn. "Door de waarderende aanpak komen er veel meer dingen op een positieve manier naar boven," verzekert Verreth.

"De vraag is of kritisch hier wel het juiste woord is," zegt Eggermont dan weer, "en of je niet eerder over eerlijk moet spreken." Volgens de vicedecaan telt dat je op een open manier bezig bent met kwaliteit: "Heb je een systeem dat toelaat dat verbeterpunten naar boven komen en heb je daar een plan van aanpak voor?"

Ook vicerector Pollefeyt is het niet eens met de kritiek. "Wij hebben geen enkel belang bij dingen onder de mat vegen," klinkt het. "Als de commissie iets ontdekt en je er niet over gereflecteerd hebt, is dat veel erger dan als je een probleem detecteert en aantoont hoe je er werk van maakt."

"Ik denk bijvoorbeeld aan de overgang van COBRA 1 naar COBRA 2.0," licht de vicerector toe. "Dat is een goed voorbeeld van iets dat geoptimaliseerd kon worden en waarwe naar de kritiek geluisterd hebben. Hetzelfde rond gender bijvoorbeeld: dat is één punt naast een aantal andere."

De schrik voor een negatief advies zit er dus echt niet in bij de vicerector. "Ik denk als je de tekst nu volledig bekijkt, wij best een sterk geheel zullen kunnen voorleggen. Ik kijk echt uit naar die commissie. Het is zoals een student die hard gestudeerd heeft en ernaar verlangt examen te doen. Zo voel ik mij nu op dit moment."

Evaluatiereeks rectoraat (4) Georges Gielen

“Er wordt te hard gewerkt”

Inefficiënt bestuursmodel, genderkloof, gebrekkige financiering en de integratie houden de groep Wetenschap & Technologie en vicerector Gielen wakker. Onderwijs en onderzoek doen het dan weer goed.

TEKST Roderik De Turck en Simon Grymonprez
BEELD Kalina De Blauwe
Uitgelichte thema's worden beoordeeld als:
SLECHT, **MATIG** of **GOED**

ONDERWIJS

Met het onderwijs binnen W&T gaat het goed, vindt ongeveer iedereen. De infrastructuur kan beter, al wordt er met het Quadriviumproject een grote stap in de goede richting gezet. Campus Arenberg krijgt zo een grote aula en op vele plaatsen komen er ruimtes die specifiek voor studenten bedoeld zijn.

De campusbibliotheek Arenberg is bovendien uitgebouwd tot algemeen leercentrum met langere openingsuren, naast de kleinere studentenruimtes verspreid over de campus.

Ook wat onderwijsvernieuwing betreft, is er vooruitgang. De faculteit Wetenschappen heeft activerend leren geïmplementeerd (een

beweging van passieve hoorcolleges naar een meer interactieve vorm van lesgeven).

Een aantal pilotprojecten over het gebruik van sociale media kunnen op veel bijval rekenen. Peter Lievens, decaan Wetenschappen, is enthousiast. “Parels van onderwijsconcepten. Wij gaan daar meer op inzetten. Binnen de groep denken ook steeds meer mensen richting efficiënt en goed onderwijs.”

Vicerector Gielen verwijst ook naar een van de eerste verwezenlijkingen van de huidige rectorale ploeg: het onderwijsportfolio. Daarmee worden de onderwijsverwezenlijkingen van de professoren door hen zelf in kaart gebracht en afgetoetst met een peer-reviewcommissie, wat dan ook meetelt voor promoties.

De kwaliteit van het onderwijs binnen W&T kan ook dankbaar gebruik maken van het onderzoek. Volgens de vicerector wordt ~73 procent van het W&T-personeel en dus een groot deel van de onderwijsondersteuning gefinancierd met onderzoeksmiddelen (die dus buiten de onderwijsgeldstroom vallen). “Zonder dat geld halen wij de huidige kwaliteit niet. Het onderwijs in Vlaanderen is ondergefinancierd. We moeten dus wel op deze manier werken,” klinkt het bij Gielen.

De stijging van de studentenaantallen ging immers niet gepaard met een gelijkaardige stijging van de onderwijsmiddelen. “Onder Pascal Smet (*vorige minister van Onderwijs, red.*) zijn er wel 90 professoren bijgekomen aan de KU Leuven, maar die waren niet ver-

gezeld van ondersteunende mandaten (ATP/AAP),” verduidelijkt Gielen.

Een bijkomende uitdaging is de onderlinge profilering van de opleidingen. Het verschil tussen industrieel ingenieur en burgerlijk/bio-ingenieur en wetenschapper wordt niet altijd even duidelijk gepercipieerd door jongeren. Ook het onderscheid tussen architectuur en burgerlijk ingenieur-architect is soms wazig voor jongeren. De groep is daarom van start gegaan met een profileringsoefening om de profielen van de opleidingen scherper te stellen. “De profielvervaging is vooral een probleem van perceptie want er blijft wel degelijk onderscheid. Dat kunnen we met betere communicatie oplossen,” vindt Lievens.

ONDERZOEK

Onderzoek binnen Wetenschappen en Technologie excelleert. Binnen de faculteit

Wetenschappen alleen al zijn er twintig ERC-grants, Europese beurzen voor uitmuntend onderzoek. De onderzoeksoutput over de hele groep stijgt. “Wij behoren in vele domeinen tot de wereldtop of -subtop,” glimlacht Peter Lievens, decaan Wetenschappen.

Bovendien wordt er gewerkt aan een betere begeleiding van onderzoekers. Doctoraatstudenten en post-docs kunnen terecht bij de Arenberg Doctoral School, waar doorlopend opleidingen en workshops georganiseerd worden. Een groot succes zo blijkt, want alle cursussen zitten vol. Ook het Career Center dat door de universiteit georganiseerd wordt, is een succes.

Qua infrastructuur zijn er nog vele noden, maar er wordt voortdurend aan gewerkt, zowel nieuwbouw als renovaties. Het NanoCentre en het Chem&Tech zijn allebei onderzoeksgebouwen die op veel lof kunnen rekenen. Van de kinderziekten die het bouwproject Chem&Tech plaagden (*zie Veto 4206*) is niets meer te merken.

Ook de volgende projecten staan in de stijgers: het oude gebouw200F krijgt een facelift - nodig, want er is asbest ontdekt - en wordt een corefaciliteit voor biologisch onderzoek. Ook voor onderzoek in natuur- & sterrenkunde zijn er plannen. Het groepsbestuur en de vicerector krijgen van velen dan ook een pluim voor de aanpak.

De grootste bezorgdheid bij onderzoek is de hoge werkdruk. “We krijgen bij wijze van spre-

“Wij behoren in vele domeinen tot de wereldtop of -subtop”

PETER LIEVENS, DECAAN
WETENSCHAPPEN

ken een grootteorde minder middelen en presenteren een grootteorde beter dan het buitenland. Dit gaat gepaard met een hoge werkdruk,” verklaart Bart Nauwelaers, departementsvoorzitter Elektrotechniek (ESAT).

Die werkdruk is een universiteitsbreed fenomeen dat ook de tevredenheidsenquête aan-

geeft. 18 procent geeft aan laag te scoren op vitaliteit en hoog te scoren op uitputting. Die combinatie is volgens Omer Van den Bergh, ombudsman van de KU Leuven, mogelijk een risicogroep voor burn-outs als deze nog lang aanhoudt. Cijfers over absolute aantallen van burn-outs zijn niet beschikbaar, maar er loopt nu een project om die beter in kaart te brengen. Toch is er volgens professor Van den Bergh geen indicatie dat er meer gevallen zijn binnen de groep W&T.

Georges Gielen erkent de problematiek van de hoge werkdruk en zoekt samen met de bestuursploeg en het groepsbestuur naar oplossingen. De bestuursploeg doet grote inspanningen om de nadruk te leggen op kwalitatieve beoordelingen (bv: de biosketch). Tegelijk wijst de vicerector er op dat professoren er zelf ook een aandeel in hebben. “Professoren waarderen in de bevraging heel sterk de grote autonomie. Je moet dan ook zelf het evenwicht vinden en je grenzen goed inschatten. Misschien een vak minder of voor een grotere groep organiseren, of een project minder aanvragen. We moeten het zelfregulerende potentieel van het personeel verstevigen.”

BESTUURSMODEL

Bestuurlijk volgt de groep een matrixmodel, waarbij faculteiten en departementen samenwerken als de assen onderwijs en onderzoek. Daarnaast zijn er sinds de integratie nog de campussen. Volgens velen geen optimale situatie, omdat de complexiteit beslissingen vertraagt.

“Ik zie weinig voordelen in van een matrixstructuur. Functies worden verdubbeld en er moet veel vergaderd worden. Het kan allemaal een stuk efficiënter, want nu verliezen faculteiten slagkracht,” vindt Erik Mathijs,

departementsvoorzitter Aard- en Omgevingswetenschappen.

Het aftoetsen van waar beslissingen worden genomen is niet evident, vindt ook Nadine Buys, decaan Bio-ingenieurswetenschappen. “De faculteiten vragen eigenlijk personeel en rekeneenheden aan de departementen om hun onderwijs te verzorgen. Dat plaatst de faculteiten soms in een zwakke positie. Een structuur waar de departementen meer gebonden zouden zijn aan faculteiten zal misschien wel beter werken.”

Ook Kris Willems is niet overtuigd van de huidige situatie. “Op bestuurlijk vlak geloof ik niet in een matrixmodel, zeker in combinatie

met de campussen. Wij moeten als opleiding Industriële Ingenieurswetenschappen beslissen of we onze faculteit als centraal gegeven verder willen uitbouwen.”

De vicerector vindt het evenwicht tussen onderwijs en onderzoek, en tussen decanen en departementsvoorzitters (die momenteel niet in het groepsbestuur zitten) belangrijk. “Optimalisaties die de efficiëntie verhogen zijn steeds mogelijk, maar er dient een evenwicht te zijn en multidisciplinaire samenwerkingen over grenzen van faculteiten en departementen moeten mogelijk blijven. De rol van de campussen in de bestuurslijnen wordt momenteel gestroomlijnd.”

Wetenschappen en Technologie

INTEGRATIE

De integratie, dat wil zeggen de overheveling van bepaalde opleidingen van universitair niveau binnen de hogescholen naar de universiteiten, eist binnen Wetenschap en Technologie bijzonder veel aandacht op. Logisch, want de groep heeft er twee faculteiten (zie hoger) en negen campussen in heel Vlaanderen bijgekregen. Vaak beschreven als een ongelooflijke uitdaging, geven velen aan dat de voltooiing van het proces langer duurt dan verwacht.

Kris Willems, decaan Industriële Ingenieurswetenschappen, is duidelijk. "De KU Leuven was er operationeel niet volledig klaar voor. Ondanks tien jaar voorbereiding waren de gesloten overeenkomsten met de hogescholen voornamelijk politieke akkoorden die hen moesten overtuigen om te integreren in de KU Leuven." De praktische

kant uitwerken blijkt dan ook moeizamer dan gedacht. "Ik had verwacht dat we verder zouden staan, maar de integratie na een fusie duurt altijd even lang als de voorbereiding ervoor," erkent vicerector Gielen.

Zeker in het begin van de integratie botste de nieuwe situatie op de rigide structuur van de KU Leuven. Professoren Industrieel Ingenieur moesten ingedeeld worden bij een departement, vaak één waar ze helemaal geen voeling mee hadden. "Wij hadden geen andere optie. Het reglement van de KU Leuven liet geen soepelere houding toe," verklaart Willems.

Ook de relatie met de hogescholen op vele campussen verliep zeker in het begin stroef. "Het heeft tot vorig jaar geduurd voordat er een banner van de KU Leuven te zien was op campus Gent," verzucht Joris Gevaert, voorzitter Studentenraad KU Leuven (Stura).

Bovendien slorpt de praktische uitwerking veel energie op. De drukke agenda vol met benoemingen, infrastructuurprojecten en dergelijke laat weinig tijd toe voor fundamentele kwesties. "Er is een soort tijdsgebrek om zwaarwichtige, inhoudelijke debatten te voeren rond integratie," vindt Dag Boutsen, decaan van faculteit Architectuur.

Volgens Joris Gevaert is dat gemakkelijk te verklaren. "Eigenlijk hebben maar twee van de vijf faculteiten er last van. De groep W&T heeft bovendien geen extra middelen gekregen, dus kan er op groepsniveau weinig bewegen."

Toch blijven velen positief. "Ik ben fier op wat we verwezenlijkt hebben," vertelt Willems. Ook Georges Gielen beschouwt de integratie als een van de grootste verwezenlijkingen van de groep. Al erkent de vicerector dat het veel tijd in beslag genomen heeft en

dat sommige dossiers op de langere baan geschoven zijn en dat andere dossiers daardoor wellicht iets langer moeten wachten (zie bestuursmodel): "Er zijn maar 24 uren in een dag en dan heb je nog nachtrust nodig."

De aanpak van de vicerector kan op steun rekenen. "De zoektocht naar oplossingen verloopt op een galante en meevende wijze. Georges Gielen probeert als een echte ingenieur de problemen die er bij de integratie zijn opgetreden, op te lossen." Ook Joris Gevaert is positief over de aanpak. "De integratie was en is een titanenwerk, maar verloopt redelijk goed."

"De KU Leuven was er operationeel niet volledig klaar voor"

KRIS WILLEMS,
DECAAN INDUSTRIËLE
INGENIEURSWETENSCHAPPEN

FINANCIËN

De financiën worden streng gecontroleerd, waardoor de groep zich financieel gezond mag noemen. Een evidentie voor vicerector Gielen, want: "Wij gaan geen geld uitgeven dat er niet is."

Toch heeft ook de groep W&T last van een gebrekkige financiering. "Er is weinig bewegingsruimte," vindt Stefaan Poedts,

departementsvoorzitter Wiskunde. De verdeling van middelen, allocatie in vakjargon, is bevroren tot 2019. Een rare situatie vindt Poedts, want nu kan er niet optimaal worden ingezet op de prestaties van een departement en van de faculteit.

Bovendien zorgt de gebrekkige financiering voor een hoge werkdruk (zie punt onderzoek). Volgens Peter Lievens wordt er in vergelijking met het buitenland gepresteerd alsof er twee keer zoveel middelen zijn. "Een deel van die grotere output komt door creatief te zijn en door hard te werken. Maar we zijn natuurlijk niet dubbel zo creatief. We hebben gaandeweg een systeem gevonden dat alleen maar goed werkt als de proffen voor twee werken."

De gevaren van burn-outs zijn volgens Lievens en anderen dan ook reëel. "Er wordt

veel te hard gewerkt en mensen krijgen burn-outs. Dagschema's zitten zo vol dat er geen ruimte meer is eens *Nature* (academische tijdschrift, red.) vast te nemen en wat te lezen." Dat zorgt er volgens de decaan ook voor dat collega's zich te weinig bezig kunnen houden met breed te denken, nieuwe pistes te zoeken of interdisciplinair te werken.

Een ander financieel aspect is de integratie. Momenteel werken de verschillende campussen met aparte enveloppes. Die zouden uiterlijk 2023, voor sommigen liefst 2019, moeten overgaan in de enveloppe van de groep. De impact daarvan is onduidelijk en wordt momenteel geanalyseerd en voorbereid.

Bovendien moeten de geïntegreerde opleidingen zich dan ook mee financieren uit de

bestaande onderzoekskanalen, zij het voor industrieel ingenieurs uit de meer toepassingsgerichte kanalen. Geen eenvoudige opdracht voor de faculteiten Architectuur en Industriële Ingenieurswetenschappen, want hun onderzoek voldoet vaak niet aan de huidige *Key Performance Indicators*, die gebruikt worden door fondsen om onderzoek te beoordelen. Om hieraan tegemoet te komen, dienen profieleigen KPI's afgesproken te worden. Bij architectuur wordt bijvoorbeeld een project gevoerd om niet-tastbare onderzoeksresultaten door een commissie van experts te laten beoordelen. Concrete KPI-voorstellen zijn er nog niet en dat baart sommigen zorgen, de vicerector op kop, die hier sterk mee aan de kar sleurt.

STUDENTEN

Het aantal studenten binnen Wetenschap en Technologie (W&T) is enorm gestegen. Die stijging is te danken aan toegenomen aantal internationale studenten maar vooral aan de integratie, waarbij de opleidingen industrieel ingenieur en architectuur universitaire opleidingen geworden zijn. Dat betekent meteen twee nieuwe faculteiten met meer dan 8000 studenten in de groep.

Studenten onmiddellijk op de juiste plaats krijgen is een uitdaging die de hele groep bezighoudt. Toch zijn er nog verbeteringen mogelijk. "Op vlak van rekrutering zet de groep te veel in op kwantiteit en te weinig op kwaliteit," vindt Andreas Waets, studentenvertegenwoordiger in het groepsbestuur.

Vicerector Gielen erkent de uitdaging. "Wij zijn voorstander van een verplichte oriënteringsproef en een verplichte ijkings-toetsproef voor elke opleiding, telkens niet-

bindend." Een aantal van de opleidingen organiseren die al (meestal op Vlaams niveau) en dat helpt volgens Gielen voor minder studenten die niet slagen. "Het heeft geen zin om studenten in je eerste jaar te hebben die niet slagen. We moeten zorgen dat de juiste student op de juiste plaats zit, zowel binnen universitaire als professionele opleidingen."

Onder de studentenaantallen valt het duidelijke overwicht van jongens op, al verschilt het sterk van faculteit tot faculteit. Groepsbreed zijn er maar ~29 procent meisjes, iets dat een aantal faculteiten met verschillende initiatieven proberen recht te trekken. De brede mogelijkheden na afstuderen worden overal in de verf gezet. Wetenschappen haalt met Ladies@science meisjes uit het secundair naar de universiteit. Bovendien is er geen sponsoring voor events waar minder dan een derde van de sprekers vrouwen zijn.

Toch blijft er werk aan de winkel. De instroom van meisjes blijft voor velen te be-

perkt, wat de diversiteit van de groep niet ten goede komt. "Diverse groepen zijn altijd een meerwaarde voor een discipline," vindt Peter Lievens, decaan Wetenschappen. Bovendien wijst Lievens er op dat weinig instroom gepaard gaat met weinig uitstroom en dat er daardoor ook weinig rolmodellen zijn. "Wij proberen dan ook consequent onze vrouwelijke professoren naar voren te schuiven in onze communicatie."

In tegenstelling tot de groep Biomedische Wetenschappen dat worstelt met een glazen plafond (zie *Veto 4222*), is er volgens Bart Nauwelaers, departementsvoorzitter Elektrotechniek (ESAT), bij W&T wel een goede doorstroom. "Er is geen glazen plafond, toch bij de burgerlijk ingenieurs. In het faculteitsbestuur zetelen er zo 5 mannelijke en 4 vrouwelijke ZAP'ers. Ook bij de beoordelingscommissies heb ik nog nooit gemerkt dat er een punt gemaakt werd van gender. Er zijn dus geen hinderpalen."

CONCLUSIE

Met onderwijs en onderzoek staat het goed. Tevreden studenten en een duidelijke aanpak voor de uitdagingen, stellen gerust. "We staan er zeker niet slechter voor," vindt Peter Lievens. "Het zal nooit perfect zijn, maar iedereen werkt verder aan één gemeenschappelijk project."

Dat gemeenschappelijk project wordt ook goed ondersteund door vicerector Gielen.

"De vicerector zorgt voor betere communicatie tussen faculteiten, ook op een informeel niveau," klinkt het. Verder wordt Gielen omschreven als iemand die zeer toegankelijk is en veel ruimte laat voor discussie en input. Het groepsbestuur van W&T duurt dan ook beduidend langer dan andere groepen, precies door de open debatcultuur.

Toch zijn een aantal problemen die onvoldoende aangepakt worden. De ontevredenheid over het bestuursmodel is zeer duidelijk en wordt niet aangepakt. De integratie vergt zoveel moeite dat ook andere dossiers naar de achtergrond verdwijnen, tot ongenoegen van sommigen. Kortom, de basis zit goed, maar de uitdagingen zijn aanzienlijk.

Onderwijs

Hervorming maakt werk van opwaardering **lerarenberoep**

Vanaf 2019 is het niet meer mogelijk om enkel in het volwassenonderwijs een lerarenopleiding te volgen. Een stevige hervorming zet in op meer kwaliteit en meer studenten in de lerarenopleiding.

MARGOT DE BOECK EN RODERIK DE TURCK

Momenteel zijn er twee niveaus en drie instellingen die het mogelijk maken om als leerkracht aan de slag te gaan. Je kan een professionele geïntegreerde opleiding op bachelorniveau volgen aan de hogeschool, of een specifieke lerarenopleiding (SLO) volgen aan de universiteit of aan een Centrum voor Volwassenenonderwijs (CVO).

De nood aan een hervorming is duidelijk. "Het aantal studenten in de verschillende lerarenopleidingen gaat achteruit," vertelt Pedro De Bruyckere, onderwijsexpert en pedagoog.

Er is een conceptnota goedgekeurd door de ministerraad om die lerarenopleiding te hervormen. De zogeheten SLO wordt hervormd toteen geïntegreerde educatieve masteropleiding van 120 studiepunten. De huidige vorm van de SLO's heeft namelijk een aantal nadelen. "Je krijgt een uniform diploma, dat losstaat van de discipline," analyseert Peter Lievens, voorzitter van het Academisch Vormingscentrum voor Leraren (AVL), het huidige systeem. "Dat heeft geleid tot een situatie waarbij verschillende aanvoorders van de lerarenopleidingen vaak abstractie maken van de vooropleidingen van de studenten."

"In de meeste faculteiten staat de lerarenopleiding los van de basisopleiding," beaamt Didier Pollefeyt, vicerector Onderwijsbeleid aan de KU Leuven. "Nu komt er de mogelijkheid om de lerarenopleiding in de basisopleiding te integreren met een zo-

genaamde educatieve master. Die opportuniteit bestond nog niet."

Opwaardering

Heel wat studenten beschouwen de lerarenopleiding momenteel al te veel als een kleine extra die je bovenop je studie doet en dus niet als iets waar je actief voor kiest. "Als je nu in de brochures kijkt, moet je al goed zoeken in de kleine lettertjes voordat je de lerarenopleiding ontdekt. Als de lerarenopleiding een initiële educatieve masteropleiding wordt, kan je dit meer visibel maken voor een achttienjarige," vindt Lievens.

De perceptie bestaat dat als je voor leerkracht kiest, je niet beter kan, vertelt Pedro De Bruyckere. "Dat is natuurlijk onjuist. De PIAAC (*PIAAC staat voor Programme for the International Assessment of Adult Competencies, red.*) cijfers tonen aan dat Belgische leerkrachten bij de best gevormde van Europa behoren."

De hervorming moet naast een opwaardering van de lerarenopleiding ook bijdragen tot een betere perceptie van het beroep. Een masteropleiding van 120 studiepunten maakt het mogelijk dat de opleiding officieel kan worden geaccrediteerd en in het kwaliteitszorgsysteem belandt waarin ook andere universitaire opleidingen zitten. Dat biedt garanties voor de kwaliteit.

Dat brengt praktische voordelen met zich mee, want zo kan je met je diploma makke-

lijker als leerkracht in het buitenland aan de slag: "Door de opwaardering komt er eindelijk een internationale erkenning. De SLO voldoet momenteel namelijk niet aan de Europese afspraken rond het niveau van het hoger onderwijs," benadrukt Lievens.

De nieuwe geïntegreerde masteropleiding tot leraar bestaat uit maximaal 120 studiepunten, het dubbele van de huidige 60 studiepunten tellende SLO. Dat betekent niet dat je 2 jaar extra zal moeten studeren, want je zal onmiddellijk kunnen starten met de educatieve master na een bacheloropleiding. "Ook nu al kan je aan de faculteit Wetenschappen alle vakken van de SLO volgen ingedaald in de bachelor- en masteropleiding. Het nieuwe programma zal afhankelijk zijn van de vooropleiding, maar over de precieze modaliteiten wordt nog onderhandeld," verklaart Lievens.

Vermastering basisonderwijs

Een ander belangrijk punt in de conceptnota is de vermastering van het basisonderwijs. Ook studenten met een masterdi-

ploma zouden dan voor de kleuterklas of in de lagere school kunnen staan.

Groot voorstander van die maatregel is Lieven Boeve, directeur-generaal van het Katholiek Onderwijs Vlaanderen: "Een 18-jarige die universiteit aankan en graag in het basisonderwijs wil staan, krijgt nu het advies om universiteit te doen. Die komt daardoor niet meer in het basisonderwijs terecht, want die moet nog anderhalf jaar verder studeren na 5 jaar universitaire studie," legt Boeve de vinger op het probleem. "Het zou net zeer goed zijn om deze

Versnipperd CVO-landschap

masters rechtstreeks naar het basisonderwijs toe te leiden." De discussie ligt volgens Boeve nog op tafel, al is er wel een consensus bij alle partijen. Ook vicerector Pollefeyt is overtuigd van de meerwaarde van masters in het basisonderwijs. "We moeten in het basisonderwijs komen tot gemixte teams met gemixte competenties. De kwaliteit in het onderwijs kan en moet zo omhoog."

De CVO's kunnen nog lerarenopleidingen blijven aanbieden, maar zullen dat in samenwerking met de universiteiten moeten doen. Momenteel verschilt de kwaliteit van de opleidingen namelijk sterk van instelling tot instelling.

Jens Warrie, studentenvertegenwoordiger bij de Studentenraad KU Leuven, vertelt vanuit zijn ervaring: "Er leeft de perceptie dat het op sommige CVO's makkelijker is en dat klopt in de huidige situatie wel."

"Het CVO-landschap is erg versnipperd. Een groot aantal vooral kleinere CVO's be-

"Na de eerste paniek bij de CVO's is er nu een constructieve dialoog"

PIETER JAN HEYMANS, SLOMANDATARIS STURIA

haalde bij de visitatierapporten een onvoldoende qua kwaliteit," beaamt ook Pollefeyt. "Aan de CVO's is geen vakdidactisch onderzoek aanwezig, waardoor er een kloof is tussen de basisopleiding en de lerarenopleiding. Door de twee allebei op masterniveau te tillen, onder leiding van de universiteit, garandeer je het niveau van de opleidingen."

Over de mogelijke samenwerkingen tussen de universiteiten en de CVO's wordt achter de schermen druk onderhandeld: "Het ligt voor de hand in de eerste plaats naar de hogescholen van de associatie te kijken en naar

Over de mogelijke samenwerkingen tussen de universiteiten en de CVO's wordt achter de schermen druk onderhandeld: "Het ligt voor de hand in de eerste plaats naar de hogescholen van de associatie te kijken en naar

LOKO ijvert voor lage uniforme prijs voor **Sofia**

Veto berichtte eerder dat studenten en universiteit Sofia, het online leerplatform van Acco, goedkoper willen. LOKO pleit nu voor een lagere, uniforme prijs.

SIMON GRYPONPREZ EN JOES MINIS

LOKO, de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie, schaarst zich nu concreet achter de bezwaren van onder meer Medicapreses Finn Segers en vicerector Studentenbeleid

Rik Gosselink. Joost Vermote, lid van de Raad van Bestuur van Acco voor LOKO, licht toe: "Wij, studenten, hebben een maand geleden het kernbestuur van Acco samengevoerd en hebben aan het management ge-

vraagd te onderzoeken hoe we het prijsbeleid kunnen veranderen."

LOKO hoopt dat Acco een uniforme prijs wil hanteren voor de cursussen die worden aangeboden via Sofia. "Op de Algemene Vergadering (AV) van LOKO hebben we toestemming gevraagd aan de studentenvertegenwoordigers dat Acco een uniforme prijs hanteert voor Sofia," vertelt Vermote. "De AV heeft dat goedgekeurd en wij zullen nu bin-

nen de raad van bestuur ijveren nu voor een uniforme prijs van 10,50 euro per cursus. Dit zou dan de basisprijs vormen, waar de aandeelhouders bovenop nog de gebruikelijke kortingen krijgen. Weliswaar moet dit nog op de Raad van Bestuur verschijnen en goedgekeurd worden."

Momenteel betaal je voor een Digital Only-module (Sofia zonder cursus of handboek) 25 euro. Vooral de Sofiaprijs in combinatie

Minder bussen in het centrum

Vervolg voorpagina
"Het is de bedoeling om minder bussen door het centrum te laten rijden," beaamt Devlies. De schepen wijst erop dat er al lijnen zijn aangepast. "De lijn Waver-Leuven rijdt bijvoorbeeld niet meer door de stad maar over de ring."

De Lijn schaarft zich achter dat voornemen. "Samen met de invoering van het nieuwe verkeerscirculatieplan onderzoeken we om op korte termijn een aantal aanpassingen aan het netwerk door te voeren. Dat moet het aantal bussen op de Bondgenotenlaan doen verminderen."

Geleidelijk

Minder regiobussen door het centrum lijkt voor zowel De Lijn als de stad een goede oplossing. "Het is belangrijk dat de ringbus in beide richtingen rijdt," licht Devlies toe. "Op die manier kunnen we het streekvervoer uit de binnenstad weghalen." De streekbussen zijn nu echter heel belangrijk voor het vervoer in de stad benadrukt Devlies. "Dus moet de aanpassing geleidelijk aan gebeuren."

Philippe Jacobs van De Lijn legt uit hoe het bussysteem er dan wel zal uitzien. "Streeklijnen, die binnen de ring vervangen worden door een stadslijn, kunnen via de Singels of Vesten de attractiepolen Gasthuisberg en het station bedienen."

"Om dat laatste mogelijk te maken zijn doorstromingsmaatregelen vereist op de hoofd- en invalassen en op de ring," legt Jacobs verder uit, "om zo de reizigers die vanuit de regio naar Leuven komen een voldoende

tijds winst te geven, die de overstap naar het centrum compenseert."

Ook voor de regiobussen wordt een oplossing gezocht. "In het kader van het RegioNet Leuven wordt de haalbaarheid onderzocht van Hoogwaardige Openbaar Vervoers met voertuigen die meer capaciteit en reiscomfort hebben, zoals een trambus," licht Jacobs verder toe. Als piloot-as wordt momenteel Diest-Leuven-Tervuren onder de loep genomen.

Een trambus naar de regio's dus, maar wat met het spookidee van een tram door de Leuvense binnenstad? Carl Devlies zegt zeker geen neen: "Op termijn kan er gedacht worden aan een tramverbinding tussen Gasthuisberg en het station. Daar zijn nu echter absoluut geen middelen voor. Een tramverbinding is natuurlijk een zware investering."

Groen Leuven is gewonnen bij het idee van een tram. "Met een tram heb je dezelfde capaciteit maar veel minder beweging," licht Toon Toelen toe. N-VA is minder enthousiast. "Ik zeg geen neen," licht Zeger Debyser (N-VA) toe, "maar we moeten eerst het vervoer van bussen herbekijken en herorganiseren. Dan kun je kijken hoeveel reizigers er nog dwars doorheen de stad moeten."

Debyser vindt minder centrumbussen een goede zaak, maar heeft nog een idee voor

stellen daarom voor de studentenbuspas voor het centrum af te schaffen. We zouden dan wel

Minder regiobussen lijkt een goede oplossing

minder busverkeer binnen de ring. "We willen studenten voor de korte afstand op de fiets en

een deelfietsensysteem invoeren," besluit het N-VA gemeenteraadslid.

de CVO's die in dezelfde levensbeschouwelijke lijn liggen, al zijn die lijnen niet absoluut," licht Pollefeyt toe.

Mandataris SLO bij de Studentenraad KU Leuven Pieter Jan Heymans licht toe: "De vergaderingen met de CVO's verlopen constructief. Er is veel expertise die niet zomaar verloren kan gaan en het is goed dat te integreren in andere systemen."

De eerdere paniek die aanvankelijk heerste bij de CVO's is volgens Heymans weggewerkt: "We moeten kijken naar vlotte samenwerkingen en actieve uitwisseling. Na de eerste paniek is er nu een constructieve dialoog, waarbij we tevreden kunnen zijn van het huidige resultaat."

Diversiteit

De hervorming die momenteel op tafel ligt, wil dus vooral werk maken van het aantal leerkrachten en de opwaardering van de opleiding. "De problemen bij de start van de lerarenloopbaan is een ander dossier," benadrukt Lievens. "Er is meer begeleiding van jongere leerkrachten nodig."

Bovendien komen er heel wat nieuwe uitdagingen aan. Volgens De Bruckere komen vier op tien kleuters uit een thuis waar geen Nederlands gesproken wordt. "Die diversiteit is niet weerspiegeld in het huidige lerarenkorps," stelt De Bruyckere.

Uiteindelijk blijft de vraag of de hervorming van de lerarenopleiding de aantrekkelijkheid van het beroep zal verbeteren. De negatieve perceptie en het moeilijke begin van de loopbaan, schrikken velen af. Beginnende leerkrachten leven van het ene tijdelijke contract naar het andere. "Een derde van de beginnende leerkrachten in het secundair stopt ermee. Ze krijgen te weinig begeleiding en hebben te weinig jobzekerheid. Ik denk niet dat deze hervorming die problematiek zal aanpakken," oordeelt De Bruyckere.

met een cursus (9,5 euro) of handboek (12 euro) vindt LOKO "onevenredig hoog."

"De basisgedachte van Acco is dat het beste materiaal wordt geleverd voor de laagst mogelijke prijs," gaat Vermote verder. "Het blijft de taak van LOKO om in de toekomst actief op zoek te gaan naar mogelijkheden om Sofia goedkoper te maken."

"Op termijn moeten we kijken of de prijs nog naar omlaag kan," stelt Vermote. "Acco moet natuur-

lijk blijven investeren in de meerwaarde van Sofia. Als er echter echt winst gemaakt wordt naast die investeringen, moeten we blijven pleiten voor een lagere prijs."

Finn Segers, preses van Medica, reageert positief. "Een uniforme prijs van 10,5 euro komt tegemoet aan wat wij hebben aangeklaagd: de prijs als een groot struikelblok." Gemiddeld genomen betekent de uniforme prijs namelijk een serieuze prijsdrukkung. "Daarnaast is het grote verschil met de Digital Only

er uit," vervolgt Segers, "en dat was belangrijk."

Het voorstel tot een uniforme prijs wordt bij Acco-CEO Franck Libeer goed onthaald. Libeer wil-

"Wij ijveren voor een uniforme prijs van €10,5"

JOOST VERMOTE, LID RAAD VAN BESTUUR ACCO

de echter niet reageren op de modaliteiten van de uniforme prijs.

Die beslissing moet namelijk worden genomen door de raad van bestuur in juni. De algemeen directeur wil dus niet op de zaken vooruit lopen.

LOKO wil niet alleen dat de prijs van Sofia gecontroleerd

blijft, maar ook dat de meerwaarde van het leerplatform duidelijk blijft. "Als binnen een aantal jaar blijkt dat Sofia die toegevoegde waarde niet biedt, moet Acco de hand in eigen boezem steken," vindt Vermote. "Sofia mag niet dienen als een veredelde slideshow. Wij moeten als LOKO waakhond spelen en de meerwaarde van Sofia opvolgen," besluit collega-vertegenwoordiger Bram Van Baelen.

Internationaal

TUSSEN TWEE WERELDEN

De Syrische familie Suliman woont nu in een Duits dorp. Ze stellen het zeer goed, maar dat is niet evident. Duitse vrienden maken is moeilijk, de oorlogsherinneringen dreunen na en er is soms heimwee.

Tegen de
Stroom in

Endoscopie

Vijftig dagen na hun aankomst in Jugenheim gaf Alaa Eddin een speech op een dorpsfeest om in naam van de vluchtelingen het dorp te bedanken. Iemand had zijn Arabische tekst omgezet naar fonetisch Duits. Meer dan een jaar later spreekt Alaa Eddin goed Duits én Engels. Samen met Mohamad volgt hij elke dag vijf uur Duitse les en Engels leerde hij door veel popmuziek te luisteren.

De twee jongste zonen van Mahmoud volgen naast hun Duitse les ook rijlessen en hebben een betaalde stage beet. Alaa Eddin werkt als computerhersteller. Mohamad in de auto-elektronica. Het zijn lange dagen, maar ze zijn heel blij dat ze een klein inkomen hebben. Hun zus Fatima werkt in de kinderopvang.

“Ik erger me soms aan Syrische vrienden die niet genoeg initiatief nemen om Duits te leren”

ALAA EDDIN SULIMAN

“Alleen Amira en ik hebben geen job. Niemand wil ons,” lacht Mahmoud. Samen met zijn vrouw hoopt hij een krantenwinkel te beginnen. Stilzitten is niets voor hem, maar er zit niets anders op. Voorlopig leeft hij tussen twee werelden: Syrië en Duitsland. Het recente verleden en de mogelijke toekomst.

Dinsdag moet Mahmoud een endoscopie ondergaan. Maar eigenlijk weet hij de uitkomst al. Met een halve bulderlach wijst hij eerst naar zijn buik en dan naar zijn hoofd: “Het probleem zit niet hier, maar hier.”

“Zoals veel Syriërs heb ik stress,” zegt Mahmoud. Hij herhaalt het woord stress een paar keer, maakt met zijn handen wilde gebaren rond zijn hoofd en legt dan uit wat hij bedoelt: “We zijn constant bezig met hoe het met onze vrienden en familie in Syrië of elders gaat. In Caïro was ik acht uur per dag het nieuws over de revolutie aan het volgen op het internet of aan het bellen. Dat stopt nooit.”

Voetbal

Die stress kan een van de oorzaken zijn waarom sommige Syriërs niet voldoende initiatief nemen om iets te maken van hun leven in Duitsland of om de taal te leren. “Daaraan erger ik mij soms bij Syrische vrienden,” vertelt Alaa Eddin. “Ze zeggen wel dat ze iets gaan doen, maar het gebeurt niet. Ik spoor hen soms aan om meer te proberen, maar dat is een moeilijke boodschap.”

Zelf neemt hij wel veel initiatief, maar vaak is dat niet voldoende om Duitse vrienden te maken. “Ik had me aangesloten bij de lokale voetbalclub hier, maar dat werkte echt niet. Ze lieten mij vooral alleen spelen en veel interactie was er niet. Dan ben ik ermee gestopt. Nu kan ik veel beter Duits dan toen, dus misschien probeer ik het opnieuw bij een andere club,” vertelt Alaa Eddin. In de plaats daarvan speelt hij voetbal met zijn Syrische vrienden en familie op het veld naast die club. Vandaag speel ik mee en er is ook nog één jonge Duitser. Op ons na is de situatie helder: op het ene veld spelen twee Duitse ploegen en op het andere twee Syrische. Zo gaat het eraan toe op een zondag in Jugenheim in 2016.

Lees de volledige reportage op veto.be

BRECHT CASTEL

Vier dagen verblijf ik bij de warme familie Suliman in het dorp Jugenheim. Alaa Eddin is 21 en stelt zichzelf meestal voor als “Alladin”. Sinds eind 2014 woont hij in een klein appartement met zijn broer Mohamad, zijn zus Fatima en zijn ouders Mahmoud en Amira.

Hoewel ik de familie niet ken, word ik ontvangen als een broer. Alaa Eddin zegt dat ik in zijn bed mag slapen en dat hij op de zetel slaapt. Hij staat erop: “Syrische gastvrijheid.” Ik slaap in het bed van Alladin, maar dat is geen sprookje. Het is een onderdompeling in het alledaagse leven en de toekomstdromen van een Syrisch gezin in Europa.

Vergelding

’s Ochtends heb ik een lang gesprek met de goedlachse vader van het gezin. Mahmoud is de trotse opa van negen kleinkinderen. In Syrië maakte hij carrière bij een luchtvaartmaatschappij. Hij was rijk, maar in 2011 vloog hij plots in de gevangenis.

In de lente van dat jaar ging er een revolutiegolf over de Arabische wereld. In Syrië werd de opstand bloedig onderdrukt door het regime van Bashar al-Assad. “Ik werd zomaar opgesloten in een cel van 1,70 op 3 meter met tien personen,” vertelt Mahmoud. “Slapen was onmogelijk. Gelukkig kon ik na een week vrijkomen, omdat mijn broer connecties had.”

Kort daarna besloot Mahmoud ontslag te nemen als manager op de luchthaven van Damascus. Het leek hem beter om thuis af te wachten hoe de situatie zou evolueren. “Aan een controlepunt werd iemand drie uur lang geslagen met stokken en een riem. Een vermoeden van betrokkenheid bij de revolutie

was daarvoor voldoende. We waren bang om buiten te komen.”

De toestand verergerde met een dieptepunt in de zomer van 2012. “De troepen van Assad trokken de stad in en vermoordden in een paar uur tijd iedereen op straat. Van acht tot tachtig jaar oud, iedereen. Met mijn gezin kon ik gelukkig tijdig vluchten.”

“Nadien legde het leger de lijken op een hoop, gooide er benzine over en stak ze in brand. Tussen de lijken lagen echter ook gewonde mensen die nog niet dood waren.” Terwijl Mahmoud mij die gruweldaden vertelt, bakt zijn vrouw Amira omelet voor het ontbijt.

Olijven

“Daarna plaatste het leger scherpschutters op de daken. Elke dag schoten ze een paar mensen neer. Een vrouw droeg een baby van één jaar. Eerst werd de baby doodgeschoten en dan de moeder. In die periode dacht ik: wat moet ik toch doen?”

Mahmoud zag twee opties: zich aansluiten bij het revolutionair leger of naar het buitenland gaan. “Bij die eerste optie was de kans groot dat mijn zonen zouden sneuvelen, dus besloot ik om naar Egypte te gaan.”

“Elke nacht droom ik van Syrië, maar ik verplicht mezelf om er overdag niet aan te denken”

MAHMOUD SULIMAN

In Egypte werkten Alaa Eddin en Mohamad twaalf uur per dag voor zeer weinig geld, als ze geluk hadden. “Daar was geen toekomst voor mijn zonen,” denkt Mahmoud terug aan die zware jaren in Caïro. Eind 2014 kon het gezin naar Duitsland komen.

Amira maakt duidelijk dat we bijna kunnen eten en dus stopt Mahmoud zijn monoloog. Hij gaat naar de badkamer en ik kijk nog even waar Mohamad mee bezig is. Vaak kijkt hij voetbal filmpjes met de kunsten van Cristiano Ronaldo op zijn laptop, maar nu speelt een nieuwsverslag met Engelse onderschriften.

Hij vraagt mij om het te vertalen naar het Duits. Het gaat over de paus die een vluchtelingenkamp op Lesbos bezoekt. Mahmoud komt uit de badkamer en kijkt mee. De 62-jarige man kan zijn tranen niet meer onderdrukken. Ik geef hem een schouderklopje om toch iets te doen.

“Elke nacht droom ik van Syrië, maar ik verplicht mezelf om er overdag niet aan te denken,” zegt hij tijdens het ontbijt. Toch blijkt dat moeilijk. Ook in de olijven op tafel zit zowel de warme herinnering aan zijn vooroorlogse thuisland, als de oorlog zelf. “Eeuwenoude olijfbomen stonden er op mijn landgoed. Ik gaf daar vaak feesten met lam aan het spit.”

“Veel olijfgaarden branden nu af door vatenbommen. Of ze worden gekapt tijdens de strenge winters als brandhout. Mensen eten nu ratten en gras.” Het lijkt alsof ik naar mijn opa luister, die jeugdherinneringen aan de Tweede Wereldoorlog vertelt. Maar ik zit aan een Syrisch ontbijt in een Duits dorp en de herinneringen zijn vers.

Onze reporter fietst van Leuven naar de Balkan op zoek naar verhalen over migratie en integratie

Jugenheim in
Rheinhesen

Tegen de
Stroom in

Vierde Reportage

WANNEER HET BUITENLAND EEN DREMPEL BLIJKT

Sociaal isolement bij internationale studenten

Voor velen is een internationale studie een buitengewone ervaring. Toch houdt niet iedereen altijd mooie herinneringen aan zijn tijd in het buitenland over.

MAARTEN LANGHENDRIES EN PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

Net als bij Belgische studenten die voor het eerst in de nieuwe omgeving van de universiteit terecht komen, bestaat ook bij internationale studenten het risico in een sociaal isolement te belanden. "Twee maanden na aankomst organiseerde Pangaea een bevraging onder 644 internationale studenten," vertelt Sabine De Jaegere van Pangaea, het ontmoetingscentrum voor internationale studenten. "Ongeveer de helft van de studenten die in september begonnen waren, zeiden toen dat ze zich nog niet gesetteld voelden." Uit de cijfers blijkt ook dat vijftig van de ondervraagde studenten zich nog niet ingeburgerd voelden.

"Twee maanden is natuurlijk kort na aankomst. Je volgt een bepaalde curve als je in het buitenland gaat wonen," legt De Jaegere uit. "Eerst is er de honeymoon-fase: alles ziet er fantastisch uit. Daarna komt een dip en kan de eenzaamheid toeslaan." Ze be-

drukt wel dat het aantal studenten dat ook effectief terug naar huis keert een heel kleine minderheid bedraagt.

Ook de psychotherapeuten van het Studentengezondheidscentrum krijgen internationale studenten op gesprek die kampen met gevoelens van sociaal isolement. "Weg zijn van thuis brengt veranderingen met zich mee. Iedereen reageert daar anders op," vertelt Samira Akhtar van het Studentengezondheidscentrum. "Dan kunnen aanpassingsmoeilijkheden of gevoelens van heimwee voorkomen."

Volgens Luc Goossens, professor aan de faculteit Psychologische en Pedagogische Wetenschappen, is eenzaamheid ook een complex probleem. "Eenzaamheid heeft altijd te maken met twee dingen, namelijk de situatie waarin men zich bevindt maar ook wie je zelf bent." Volgens hem speelt de situatie van internationale studenten wel een rol maar hij benadrukt dat die niet overdreven mag worden. "Het is iets heel individueels."

Eenzaamheid is daarnaast niet direct gerelateerd aan het hebben van veel sociale contacten. "Eenzaamheid kan zowel kwantitatief als kwalitatief zijn," gaat Goossens verder. "Je kan veel sociale contacten hebben die enkel oppervlakkig zijn. Dan hebben mensen wel voldoende sociale contacten, maar zijn ze er niet tevreden over."

Voorzieningen

Iedereen moet zijn steentje bijdragen om eenzaamheid te voorkomen. Kotgenoten, landgenoten, de faculteiten en de kringen hebben de grootste invloed. En dan is er uiteraard nog Pangaea zelf. Aan het begin van

de start van het semester al te leren kennen. "Zo goed als iedereen die in september aankwam, was daarop aanwezig," stelt De Jaegere. "Een grote meerderheid geeft aan dat dat hen hielp om zich hier thuis te voelen."

"Wij willen echt een home away from home zijn," vertelt De Jaegere. "We organiseren zowel grootschalige evenementen als kleinere activiteiten. Die zijn voor sommige mensen laagdrempeliger." Daarnaast is er ook nog het Buddy-project, waarbij een Belgische student een internationale student onder zijn hoede neemt. "Het programma speelt een grote rol die het helaas nog niet helemaal kan vervullen. De verwachtingen liggen soms te zeer uiteen," maakt De Jaegere wel de kanttekening.

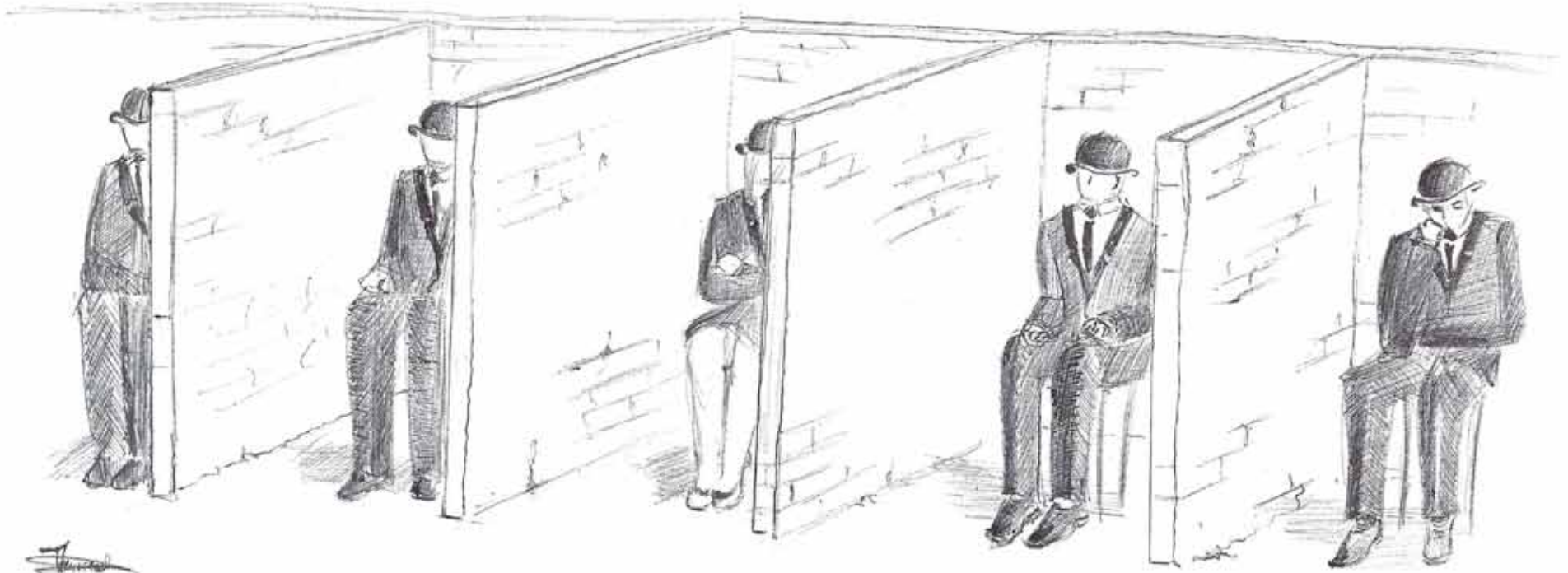
Ook het Studentengezondheidscentrum biedt hulp. Zo zijn er de gratis workshops *Upgrade your mind*, waar studenten onder andere leren hoe ze emotionele problemen het best herkennen en aanpakken. "Op deze manier wordt het taboe dat er nog steeds heerst op een laagdrempelige wijze verder doorbroken," zegt Akhtar.

Daarnaast bestaat de mogelijkheid een *mindbuddy* aan te vragen die voor een bepaalde periode een duwtje in de rug geeft op emotioneel en sociaal vlak. "Vaak is een luisterend oor immers al een grote eerste stap naar een oplossing," vertelt Akhtar.

"Eerst is er de 'honeymoon-fase'"

SABINE DE JAEGERE, PANGAEA

elk semester organiseert Pangaea samen met LOKO International en Erasmus Student Network, de Oriëntation Days. Dit programma wil aan internationale studenten de kans bieden elkaar en de universiteit voor

CARTOON Quinn Vermeersch

Internationale studenten op de externe campussen van de KU Leuven

Ook buiten Leuven zijn internationale studenten. Het is echter slechts een kleine groep Erasmussers die de stap zet naar Oostende, Geel of Kortrijk.

PAUL-EMMANUEL DEMEYERE

"We hebben momenteel twee internationale studenten in Oostende. In het eerste semester waren het er drie," vertelt Renaat De Craemer, coördinator voor internationale studenten op de campus Oostende. Ook aan de technologiecampus De Nayer in Sint-Katelijne-Waver zijn internationale studenten eerder een uitzondering. "Dit jaar verwelkomen we zeven studenten," vertelt Peter Arras, coördinator voor internationale studenten.

"Aan de Kulak komen de meeste studenten uit het voormalige Oostblok," licht Lieven D'Huls toe. Hij ontfermt zich over de ongeveer 31 internationale studenten aan de Kulak in Kortrijk. "Het gros van

onze internationale studenten zijn doctorandi."

Vertrouwen

Waarom kiest een student in godsnaam voor een campus ver weg van Leuven? In het geval van de Ethiopische doctoraatsstudent Mulu speelt toeval een rol. "Ik zou eerst naar Leuven gaan maar bij mijn aankomst kreeg ik te horen dat ik in Geel was aangesteld." Mulu verblijft wel in Leuven en pendelt dus dagelijks naar Geel. "Vijftig kilometer is ook niet ver," relativeert hij.

Volgens De Craemer kiezen de meeste internationale studenten eerst voor een plek in Leuven of Gent. "Vanwege stu-

diemogelijkheden of het studentikoze karakter van de steden, kiezen veel studenten eerst voor Leuven of Gent," zegt hij. Volgens D'Hulst komen in Kortrijk een aantal studenten op uitnodiging. "Veel studenten worden ook door ons ZAP-personeel uitgenodigd als *visiting scholar*," licht hij toe.

Voor de integratie en onthaal van de uitwisselingsstudenten doen de meeste campussen een beroep op de studentenvoorzieningen van de hogescholen. "Aangezien we de campus delen is dat de meest efficiënte manier," zegt Arras. Ook studentenkringen worden volgens hem aangespoord om internationale studenten

"Ik zou eerst naar Leuven gaan maar bij aankomst kreeg ik te horen dat ik in Geel was aangesteld"

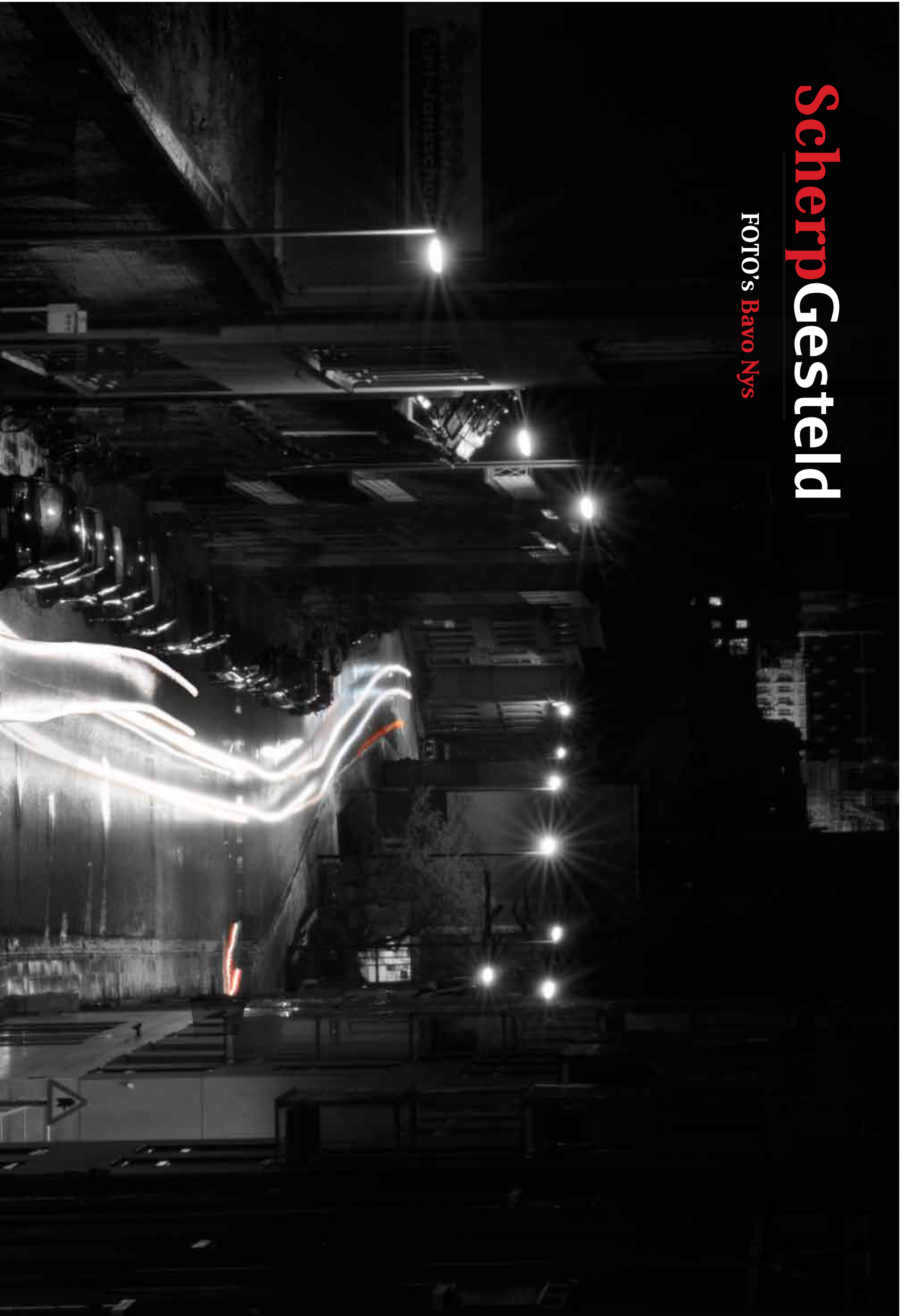
MULU, DOCTORAATSSTUDENT

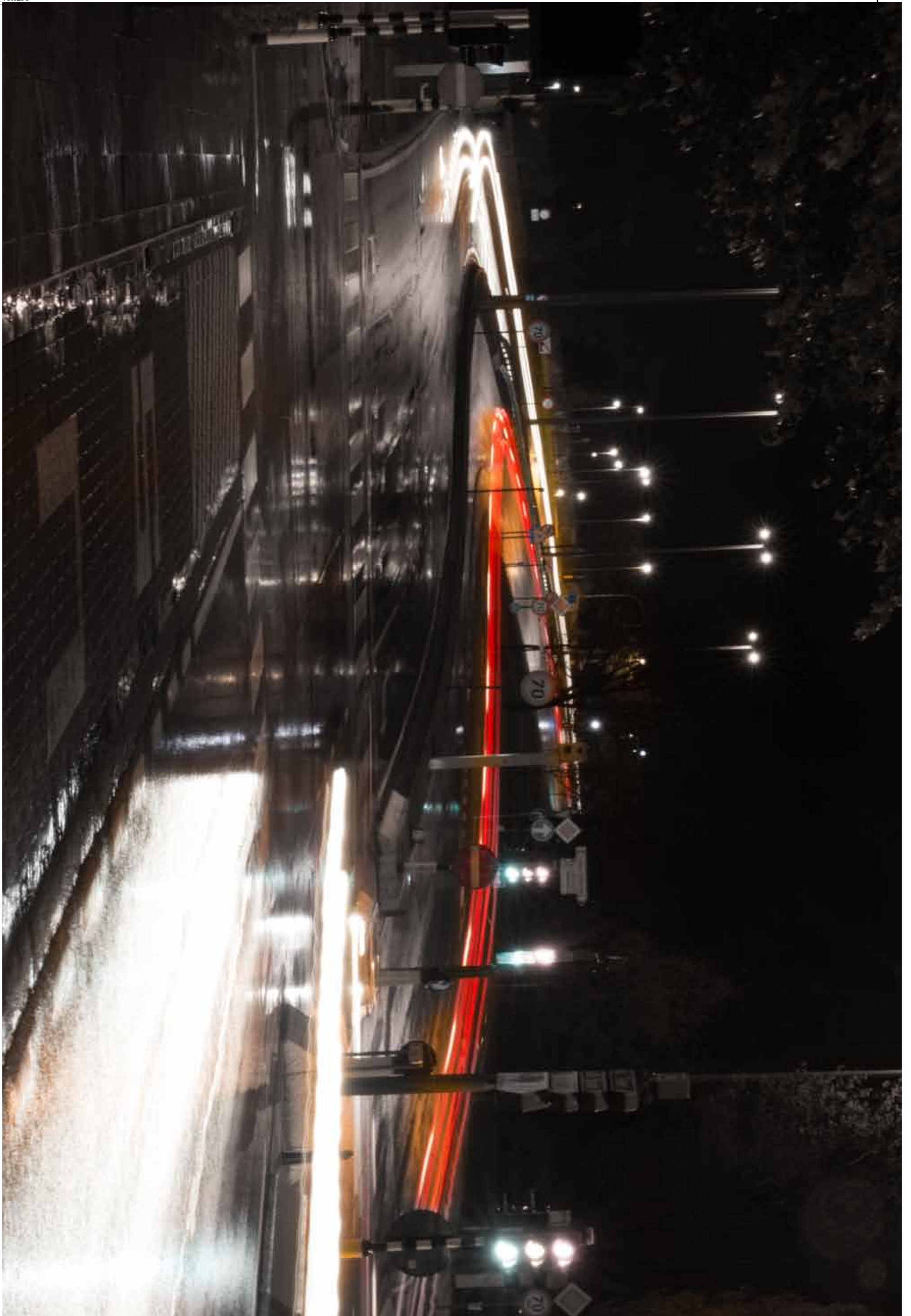
Internationale studenten aantrekken op de externe campussen is dus een zaak van persoonlijke contacten. Dat beaamt ook De Craemer. "Goede contacten met collega's in het buitenland is vaak de aanzet," meent hij. "Vanuit dat vertrouwen durven instellingen al sneller internationale studenten te sturen."

te betrekken bij hun initiatieven. Mulu vindt het niet erg om de enige internationale student te zijn in Geel. "Ik schiet goed op met de collega's en doordat ik in Leuven zit ben ik hier goed geïntegreerd."

Scherp Gesteld

FOTO's **Bavo Nys**

Student

De legende

“Hij is ingenieur en nu moeten we hem nog onderhouden”

Guido Ceulemans

Sommige proffen hebben een naam die in heel Leuven klinkt als een bel. Het zijn bronnen van verhalen, confessions en legendes. Veto voelt enkelen van hen aan de tand.

FOTO Charlotte Herbots

Guido Ceulemans moet een van de langst lesgevende proffen zijn aan de KU Leuven. Hij streed voor een Vlaams Leuven, ontweek een politieke carrière en zweert nog steeds bij bord, krijt en notities.

QUINTEN EVENS

De professor speelt dagelijks minstens een uur piano. Wanneer we zijn huis binnengaan, kunnen we dan ook niet naast de prachtige vleugelpiano in het midden van zijn salon kijken. “Ik vind het heel belangrijk dat je een bredere interesse hebt en niet zo’n technéut wordt”, verklaart hij.

Een kleine rekensom leert ons dat u studeerde in het woelige jaar ‘68.

Guido Ceulemans: “Ja, ik heb dat nog meegemaakt. We zijn ooit de campus binnengevallen tijdens de lessen met de Franstaligen. Dan zijn we die daar echt gaan buitenzetten: met stoelen en tafels gooien en zo. Dat was hard tegen hard. Ook het gevecht met de rijkswacht van Evere was legendarisch. De barricades die we dan opwierpen... Je moest daaraan meedoen, hé.”

“Nu vinden we het normaal dat Leuven een Vlaamse universiteit is. Maar ze was toen eigenlijk op weg om te verfransen, zoals Brussel nu ook helemaal aan het verfransen is. Spij-

tig genoeg. Weinig mensen zien dat er een relatie is tussen het slechte beheer van Brussel en het feit dat het een stad met problemen is. Dat komt omdat de Vlamingen in Brussel zich daarvan afgehouden hebben.”

“De meeste Vlamingen laten Brussel schieten”

U zou uw kans in de politiek moeten wagen?

Ceulemans: “Ik heb mijn kans gemist. Indertijd heb ik nog met Geert Bourgeois *tête à tête* gezeten in Den Appel. Ik gaf toen les aan zijn zoon. Hij merkte wel dat ik interesse had in politiek en hij zei dat ik eens contact moest opnemen met zijn partij.”

“Had ik dat gedaan, was ik met brio verkozen geweest. Want toen was N-VA een eenmanspartij met Geert Bourgeois. Het waren allemaal nobele

onbekenden die verkozen geweest zijn. En hoeveel studenten had ik toen niet? Er moest maar 5 procent op mij gestemd hebben en ik was verkozen geweest.”

“Je moet daar trouwens eens op letten: N-VA heeft nooit een oplossing gehad voor Brussel. Ze zwijgen daarover. De meeste Vlamingen laten Brussel schieten. Ze willen allemaal cultuur in hun dorp, in culturele centra onder hun kerktoren. Doordat de Vlamingen ze loslaten, is die stad de verkeerde kant opgegaan.”

Powerpointexperiment

En nu bent u professor.

Ceulemans: “Het was oorspronkelijk mijn bedoeling naar de industrie te gaan, maar ik had de kans gekregen om in Groep T wat bij te verdienen. Op den duur was dat een half lesrooster. De directeur heeft toen gezegd: “Als je blijft, ben je op je 28ste hoogleraar”. Daar ben ik natuurlijk ingelopen (*lacht*). En nu zeggen mijn ouders: “Hij is ingenieur, nu kan hij geld verdienen en toch moeten we hem toch nog onderhouden.”” (*lacht*)

U zweert blijkbaar bij het aloude bordkrijtjes-notitiemodel.

Ceulemans: “Ik ben daar gewoon zo in gegroeid. Ik heb ooit gedacht: ik ga dat aanpassen. Ik heb dan een paar lessen met powerpoint gegeven, maar ik vond dat heel die dynamiek verloren ging. Je kan dat gebruiken als hulpmiddel, maar als dat de ruggen-

graat van je les moet zijn, dan mis je wel iets. Maar studenten kunnen dat beter beoordelen, hé.”

“Er wordt trouwens wel veel *gebrost* door studenten tegenwoordig. En ze krijgen de steun van pedagogen. Ze komen overal van de daken schreeuwen dat hoorcolleges passé zijn, dat dat niet meer van deze tijd is. Ik geloof dat niet. Wat ik onthouden heb van mijn studententijd, zijn de hoorcolleges van proffen die erin sloegen hun enthousiasme door te geven. Dat waren van die proffen die iets uitstraalden. De manier waarop die de wetenschap benaderden en daarover praatten...”

Geven zij het goede voorbeeld?

Ceulemans: “Een van de belangrijkste doelstellingen van universitaire onderwijs is te kunnen praten op niveau over bepaalde onderwerpen en de essentie naar voren te brengen. En dat begint voor de studenten bij iemand die dat kan. In de tweede plaats moeten de studenten leren mondeling examen te doen. Op een vlotte manier een mondeling examen kunnen doen is een universitaire competentie.”

“En wat zie je de dag van vandaag? Er zijn studenten bij rechten die afstuderen zonder één mondeling examen gedaan te hebben. Ik vind dat juist dé universitaire competentie. Pedagogen vinden dat tegenwoordig allemaal achterhaald. Zij zeggen dat je projectonderwijs moet geven: al doende leer je. Ja,

zo leid je een coiffeur op, maar geen universitair.”

Maar niet elke prof kan zijn carrière toch direct als legende starten? Ceulemans: “Da’s het probleem dat de universiteit al jaren geleden heeft veroorzaakt omdat de selec-

“Iemand die eng kijkt, vindt geen goede oplossing”

tie van de proffen helemaal niet gebaseerd is op die capaciteiten. Die is gebaseerd op publicaties. Ik zie jonge, talentvolle collega’s die veel meer bezig zijn met publicaties. Onderwijs wordt voor hen bijzaak.”

Lege proclamaties

We horen vaak dat deze generatie studenten te weinig van zich laat horen.

Ceulemans: “De studenten van vandaag zijn minimalisten hé. Iedereen denkt: “Hoe gaan we met de minste inspanning een voldoende resultaat halen?” Hoeveel zijn er nog die willen studeren voor een onderscheiding? Je moet gewoon 10 halen, hé. Of eigenlijk maar een 7, want met de punten van de labo’s geraak je dan aan een 8 en dan...”

“Als ik terugblik, haalde twintig jaar geleden zeker tien à vijftien procent een grote onderscheiding. Nu is dat een zeldzaamheid geworden. En alles hangt daarmee samen: de proclamatie, op een paar jaar tijd loopt die leeg. Da’s toch een enorm signaal om aan te geven dat er iets fout loopt.”

Hoelang speelt u al piano?

Ceulemans: “Ik ben piano beginnen spelen op 16 jaar. Een vriendin van mijn zus heeft me eens voor de piano gezet en de kotelettenwals geleerd, ken je dat? (*zingt het deuntje*) Met die zwarte noten zo. Nu speel ik nog iedere dag een, twee uur.”

Heeft dat invloed op uw lesgeven?

Ceulemans: Ik denk het wel ja. In mijn lessen over trilling (*lacht*). Maar nee, ik vind dat het heel belangrijk dat je een brede interesse hebt, en niet zo’n technéut wordt. Dat is trouwens het succes van Groep T geweest, denk ik, dat je in de opleiding een bredere visie moet geven. Naar de opera gaan was bijvoorbeeld onderdeel van de studiereis. Iemand die eng kijkt, vindt geen goede oplossing.”

LEERCENTRUM ONDERZOEKT SYSTEEM 'RESERVED SEATS'

Binnenkort je plaatsje reserveren in Agora?

FOTO Anneluus Vermeersch

Leercentrum Agora onderzoekt de mogelijkheid om elektronisch een studieplekje te reserveren. De Studentenraad KU Leuven ziet dat niet zitten, maar kijkt wel positief terug op drie jaar Agora.

JASPER VAN LOY EN
ROSALIE WAELEN

Agora vierde vorige week zijn derde verjaardag. Het leercentrum organiseerde onder andere een quiz, waarbij de winnaars hun eigen plekje in Agora konden reserveren tijdens de blok. Geen eenmalig initiatief, zo blijkt, want Agora denkt erover na om een vast systeem van *reserved seats* in te voeren.

"We overwegen de mogelijkheid dat studenten de dag voordien een werkplek kunnen reserveren in een van de stille studiezones," aldus Peter Verbist, coördinator van Agora. Wie

langer dan een uur pauzeert, ziet zijn reservering vervallen. Met het idee wil Agora vermijden dat studenten hun boeken klaarleggen en dan lang wegblijven, de zogenaamde handdoekenproblematiek. "Op die manier willen we de capaciteiten van Agora nog efficiënter benutten," legt Verbist uit.

Voor wie nu al achter zijn computer kruipt: volgend semester zal de reserveringstool er nog niet zijn, aangezien het idee nog in haar kinderschoenen staat. "We zijn nog aan het overleggen met Stura (*Studentenraad KU Leuven, red*) en starten deze week met een studentenbevra-

ging om te kijken of er voldoende animo is voor een dergelijk systeem," vertelt Verbist.

Stura heeft echter haar twijfels bij het voorstel. "Hier los je het capaciteitsprobleem niet mee op. De rij zal gewoon verschuiven naar andere bibliotheken," denkt Elly Suys, lid van stuurgroep Agora en van de Bibliotheekraad voor Stura.

Blijvende vraag

Dat neemt niet weg dat Suys positief terugkijkt op drie jaar Agora. "Agora is een groot succes en beantwoordt aan de trend om samen te studeren. Mensen staan er aan te schuiven," stelt Suys vast. Het toont meteen aan dat het leercentrum qua capaciteit op zijn limieten botst, hoewel er ook op andere plaatsen studeerplaatsen zijn bijgekomen. "In de bibliotheek van Arenberg en in de Ebib zijn het aantal studieplekken uitgebreid," vertelt Hilde van Kiel, directeur van de Universiteitsbibliotheek. "Ook in de nieuwe bib van Biomedische Wetenschappen zal er extra ruimte voorzien worden voor bloklers."

Dat de wachtrijen elke blok langer lijken te worden, verbaast Van Kiel niet: "Je kan nooit voldoende studieplekken creëren, als het aanbod stijgt dan stijgt ook de vraag." Ook Suys beaamt dat. "De vraag om extra studieplekken blijft, maar binnen Agora zijn er geen uitbreidingsmogelijkheden," zegt ze. "Voor extra studieplekken gaan andere ruimtes gezocht moeten worden, maar daar zijn natuurlijk ook weer investeringen voor nodig."

Ruim een jaar na de opening had Agora het moeilijk met de financiering. Na de investeringen bij de start van het project volgde aanvan-

kelijk geen structurele financiering. "Het was in het begin niet helemaal duidelijk waar de financiering vandaan moest komen," vertelt Jesse

Al zijn die CTOUCH-schermen niet zo'n succes gebleken, geeft Verbist toe. "De aanraakfunctionaliteit wordt veel minder gebruikt dan ver-

"Hier los je het capaciteitsprobleem niet mee op"

ELLY SUYS, STUDENTENRAAD KU LEUVEN

Stroobants, groepsbeheerder van Humane Wetenschappen, de groep die Agora vandaag financiert. "Agora is financieel behoorlijk gezond," bevestigt Van Kiel.

Ruime openingsuren

Naast de studieplaatsen wilde Agora van meet af aan inzetten op moderne technologie. "De verschillende groepsworkshops met interactieve CTOUCH-schermen

wacht. We testen nu een alternatief dat werkt met draadloos projectoren."

De komende jaren wil Agora de lijn van innovatie voortzetten. "Onze visie is een sociaal kruispunt te bieden van informatie, technologie en dienstverlening. Op die manier willen we alle aspecten van studeren faciliteren," vertelt Verbist. "Zo hopen we in de toekomst nóg relevanter te zijn voor de universiteit."

"Het was onduidelijk waar de financiering vandaan moest komen"

JESSE STROOBANTS, GROEPSBEHEERDER HUMANE WETENSCHAPPEN

zijn zo goed als constant bezet," laat Stroobants weten. "Het innovatieve van Agora gaat veel breder dan dat. Studenten kunnen er allerlei apparatuur lenen. Ze kunnen ook gebruik maken van een montageruimte en een videoconferentielokaal."

De lange rijen voor Agora zijn dan wel een probleem, maar ze bevestigen ook dat het leercentrum een succes is. Suys blikt dan ook tevreden terug: "Dat studenten er aanschuiven, betekent dat het studeren er ook aangenaam is. De ruime openingsuren zijn een extra troef."

Beiaardcantus op de Lemmensberg

Komende woensdag bundelen de studentenkringen van de Gasthuisberg en de Lemmensberg de krachten om een grote massacantus te organiseren. De voorbereidingen lopen alvast vlot.

NAOMI BONNY

Op woensdag 4 mei organiseren Medica, Farma, KLA, Apollonia, Medisoc, Eros en Cluster Cantus op den Berg, een massadrinkelag met 800 studenten op de Lemmensberg. Initiatiefnemer Dries Feyaerts, preses van Cluster, de vereniging van de studenten van het Lemmens, vertelt hoe alles tot stand kwam: "Het idee om iets te organiseren met de kringen vanop de Gasthuisberg en Lemmensberg speelde al een tijdje, maar er waren nooit concrete plannen voor. Toen wij de vraag stelden, sprongen Medica en Farma direct op de kar. Uiteindelijk doen alle universitaire kringen van op de twee bergen mee."

Berggevoel

Of er tussen de kringen onderling een zekere verbondenheid heerst? "We moeten allemaal die berg op- en affietsen. Op een bepaalde manier zorgt dat wel voor een soort berggevoel," vertelt Finn Segers, preses van Medica, "Voor de Lemmensberg is dat misschien iets anders, omdat dat ook fysiek een andere paadje is." (*lacht*)

Dat ziet Jelle Holsteens, preses van Farmaceutica, toch net iets anders: "Een verenigd

berggevoel is er volgens mij niet. Ik denk dat Cluster van zijn Lemmensberg houdt en wij van onze Gasthuisberg. Met de cantus proberen we die twee samen te brengen."

Cantustradities

Een cantus organiseren met zeven verschillende kringen vergt natuurlijk wat voorbereiding, zeker in het overbruggen van cantustradities. "We moeten ook kijken naar de haalbaarheid van tradities met zo'n grote groep. Als je met

"Een verenigd berggevoel is er volgens mij niet"

JELLE HOLSTEENS,
PRESSES FARMACEUTICA

achthonderd man de *Pappenheimer* doet, kan je even goed afronden. Dus geen *Pappenheimer*," grijnst Feyaerts.

"We waren het er ook snel over eens dat vrije versies geen goed idee zijn met zo'n grote groep. Je zou dat wel kunnen doen, maar dat zorgt voor chaos en biedt geen meerwaarde", voegt Holsteens daar aan toe.

Op de cantussen van Cluster is ook altijd muzikale begeleiding aanwezig. "Bij de Cantus op den Berg zal een beiaard aanwezig zijn. Het is een mobiel exemplaar dat op een vrachtwagen staat, dat we via een oud-presidiumlid te pakken konden krijgen."

Of die begeleiding de muzikale prestaties ten goede zal komen, weet Feyaerts nog niet: "De beiaard gaat spelen en dan brullende studenten vooral mee. Ik denk dat als je een kleine duizend man bijeen hebt, je niet moet rekenen op toonvastheid en juistheid."

Student

LOKO WIL MINDER ZELF ORGANISEREN EN MEER ONDERSTEUNEN

Nieuwe LOKO laat iedereen organiseren

De Leuvense studentenkoepel LOKO gaat hervormen. Vanaf volgend jaar kunnen niet alleen verenigingen, maar ook individuele studenten projectsubsidies aanvragen. LOKO zelf zal minder gaan organiseren.

JASPER VAN LOY EN ARNE SONCK

Vorige week keurde de Algemene Vergadering (AV) van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) een hervormingsnota goed. Die nota legt een nieuwe structuur vast voor de organisatie en zet een nieuw subsidiesysteem op. Dat systeem laat individuele studenten vanaf volgend academiejahr toe om steun aan te vragen voor hun eigen evenementen, tenminste als die niet -recreatief zijn en toegankelijk voor alle Leuvense studenten.

Vandaag kunnen enkel kringen en vrije verenigingen rekenen op financiële steun vanuit LOKO. Door het complexe subsidie-reglement is dat niet eenvoudig. "De Dienst Studentenvoorzieningen vroeg ons uitdrukkelijk om daar iets aan te doen," zegt Bram

Van Baelen, Accommodataris voor LOKO en auteur van de uiteindelijke hervormingsnota.

Het nieuwe subsidiesysteem kent drie soorten toelage. Met de **startsubsidie** wil LOKO verenigingen motiveren om een vzw te worden door de kosten die daarmee gepaard gaan terug te betalen. Kringen en vrije verenigingen krijgen daarnaast een **werkingsubsidie**. Tot slot is er de **projectsubsidie**, waarop dus alle verenigingen en studenten beroep kunnen doen.

Of en hoe LOKO prilleorganisatoren zal begeleiden en opvolgen, moet blijken uit het nieuwe subsidiereglement. Dat moet nog worden geschreven. Van Baelen vertelt: "Het grote woord van de hervorming is vertrouwen, dat we aan iedereen die iets wil organiseren zullen geven. Vraag je een groot bedrag, dan zal de subsidiecommissie de aanvraag natuurlijk extra grondig bekijken. Vanaf een bepaald bedrag is het sowieso de bedoeling dat de aanvraag via de AV passeert."

Mankracht

De AV engageert zich om voor die projectsubsidies 25.000 euro vrij te maken. Hoe dat moet gaan gebeuren, is nog niet helemaal duidelijk. Oorspronkelijk zou het hele bedrag bespaard worden op stafmedewerkers (*betaalde medewerkers binnen LOKO, red.*), maar een simulatie daartoe is uit de definitieve hervormingsnota gehaald. "Dat moet volgend jaar besproken worden," zegt Lins Heivers, kringcoördinator van Politika. "We moeten ook niet te snel willen gaan."

Medicapreses Finn Segers is kordaat: "Stafmedewerkers kosten veel geld, dus je moet daar rationeel in zijn. In de huidige hervorming moet je je afvragen of al die staf nog nodig is."

"Momenteel is de staf afschaffen onmogelijk. Die mankracht hebben we gewoon nodig," vindt Bart Moons, preses van Apollon. "Op langere termijn is besparen op staf wel een must."

Tom Biesheuvel is coördinator Sociaal van LOKO en leidde het eerste deel van het hervormingstraject. Hij wijst op het grote engagement van stafmedewerkers: "Staf schrappen heeft veel meer impact dan buitenstaanders denken. Ze bouwen kennis en kunde op, wat niet altijd op te lossen is met vrijwilligers of jobstudenten."

LOKO wil organisatietalent ondersteunen, maar zal zelf

CARTOON Annelus Robeyns

minder activiteiten organiseren. Een hele resem *events* zal dan ook worden overgedragen aan kringen of vrijwilligers, die daarvoor projectsubsidie krijgen. "Over welke activiteiten verdwijnen, wordt binnenkort in een evaluatie-AV gedebatteerd," aldus Van Baelen. LOKO wil dus eerder een ondersteunende dan een organiserende rol gaan spelen. "In de hervorming kwam terecht naar voor dat LOKO te veel top-down was gaan werken, terwijl het vanuit de kringen zou moeten komen. De essentie is overleg," vindt Segers.

"Het grote woord van de hervorming is vertrouwen"

BRAM VAN BAELEN,
AUTEUR HERVORMINGSNOTA

Voor de activiteiten die het wel nog organiseert, wil de koepel meer projectmedewerkers aantrekken. "In de toekomst willen we de organisatie van activiteiten terug meer aan de vrijwilligers geven en minder aan de staf. Het is de bedoeling dat het vanuit de studenten groeit," zegt Heivers. "Medewerkers hebben nu misschien schrik van het mandaat van een volledig jaar. We hopen dat we met de formule van projectmedewerkers meer vrijwilligers gaan aantrekken," bevestigt Van Baelen.

Dat zal nodig zijn, want dit jaar heeft LOKO geen voorzitter, ondervoorzitter of activiteitencoördinator. Ook veel andere mandaten bleven leeg. "Als het terug een kleine ploeg is, wordt het zelfs met de hervorming een heel zwaar jaar," beseft Moons. "LOKO is met haar wervingscampagne wel goed bezig."

Drie pijlers

De hervorming houdt grotendeels een structuurverandering in. De oude structuur met de vier delen sociaal, internationaal, cultuur en sport maakt plaats voor drie pijlers (*zie illustratie*). Die is gebaseerd op de drie kerntaken van LOKO: activiteiten, ondersteuning en vertegenwoordiging. De voorzitter staat ook aan het hoofd van die laatste pijler, de coördinator Sociaal verdwijnt. "Uit de werkgroep hervormingen kwam de bedenking naar voren dat we dit jaar misschien geen voorzitter hadden omdat de functie niet interessant genoeg is," zegt Van Baelen.

Aan die AV, bestaande uit de Leuvense studentenkringen, en de WV studentenbeleid, wordt niet geraakt. Meer zelfs, de kringen hebben een sterke hand in het nieuwe LOKO. "We hebben het allemaal samen gedaan," zegt Ellen Turelinckx, vicepreses van NFK. "Een heel jaar lang hebben we in werkgroepen de hervormingen van nul uitgedacht." Tom Biesheuvel vindt die samenwerking cruciaal: "Een hervorming kan niet komen vanuit een paar mensen. We wilden zoveel mogelijk mensen activeren om actief mee te denken over de hervorming."

"De lijn van overleg met de kringen trekken we best door naar de toekomst," beaamt Lars De Smedt, voorzitter van Scientica, de koepel van de wetenschapskringen. "In de AV heerste alleszins een constructievere sfeer dan vorig jaar." Toen viel een eerdere poging om te hervormen in het water. Het enige resultaat van die oefening is de werkvergadering Studentenbeleid, waarin alle vertegenwoordigingskwesities besproken worden.

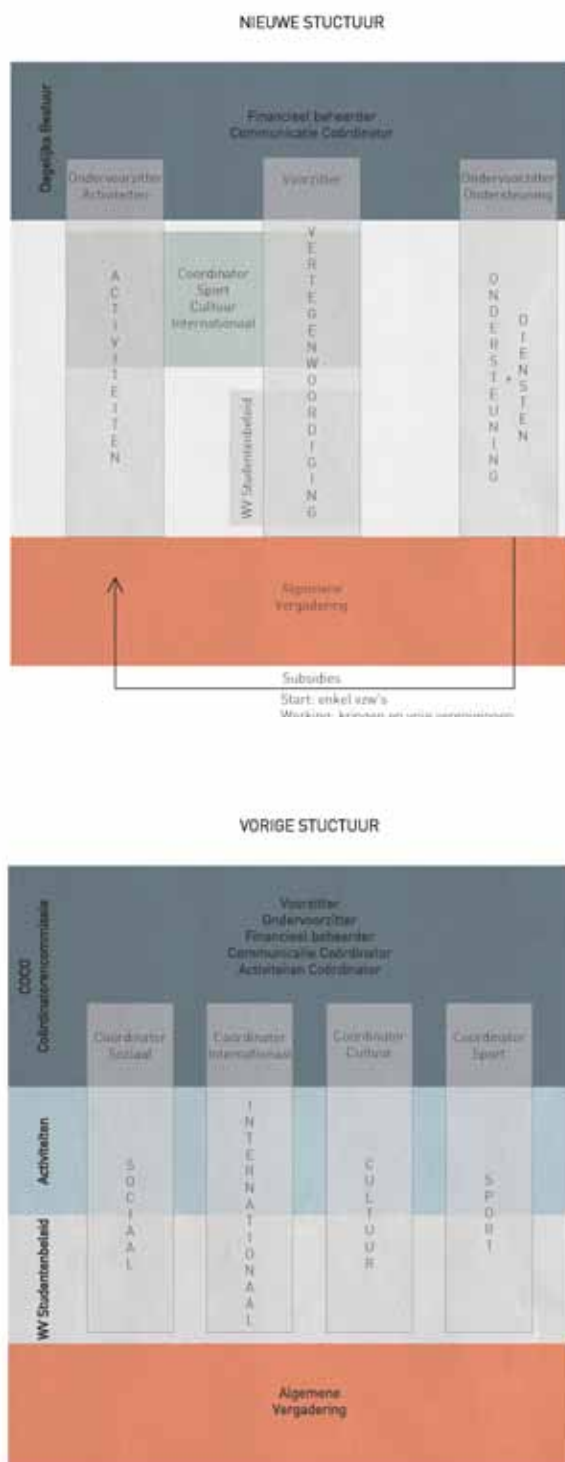
"Staf kost veel geld. Daar moet je rationeel in zijn"

FINN SEGERS,
PRESSES MEDICA

Nu de hervorming effectief geland is, is het werk nog niet af, beseffen zowel LOKO als de kringen. "De nieuwe functies moeten goed uitgewerkt worden," benadrukt Segers. "Een structuur alleen zegt niks, die moet ook werken." "We moeten de activiteiten jaar na jaar grondig durven evalueren," vult Heivers aan.

Dries Feyaerts, preses van Cluster, de kring van LUCA School of Arts campus Lemmens, besluit: "De kringen zijn aangemoedigd om ook de opkomende kiesploegen te betrekken in de hervormingen. Het nieuwe LOKO is geboren, zij moeten het nu opvoeden."

Check het bijhorende filmpje op veto.be/vetotv

IFTF

Tijdens het Interfacultair Theaterfestival betreden de Leuvense toneelkringen de bühne. **Babylon Toneel** speelt deze week **Orestes**.

Moedermoord en bloedwraak

Babylon speelt *Orestes*, een klassieke tragedie van Euripides in een versie van Hugo Claus. Moedermoord, incest en wraakgodinnen als ingrediënten van een boeiende, maar weinig aangrijpende opvoering.

LOUISE GOEGEBEUR

Wanneer de Griekse oorlogsheld Agamemnon terugkeert uit Troje, wordt hij vermoord door zijn echtgenote. Zoon Orestes wreekt zijn vader door op zijn beurt zijn moeder om het leven te brengen. Ondanks het feit dat Orestes hiermee een profetie van Apollo vervult, wordt hij getormenteerd door drie furies. Alleen zijn zus Elektra kan hem tot rust brengen.

Wanneer hun oom Menelaos, broer van Agamemnon, hen de rug toekeert, rest hen geen hoop meer: zowel Elektra als Orestes worden ter dood veroordeeld. Wraak. Bloed. Recht. Moord wordt beantwoord met moord. Samen bedenken ze een wanhopig plan om wraak te nemen op Menelaos.

Minimalisme

De krachtige openingsscène wordt ingezet door de drie furien waarna een aantal inleidende scènes elkaar houderig opvolgen. Terwijl alle vrouwen mooi zijn uitgedost, slaven en minnaars in bloot bovenlijf acteren, treden de welvarende koningszonen op in hemd en jeans. Hetzelfde minimalisme keert terug in het paleisdecor, gesuggereerd door een beperkte rij amforen en een matras. Hoe sober ook het decor, aan acteurs en bijrollen geen gebrek. Dat levert visueel sterke beelden op.

Vrouwen blijken hoeren en mannen hebben het voor het zeggen. Toch ontbreekt het in dit stuk aan draagkrachtige figuren. Alsof niemand de ander durft te overtreffen terwijl de acteerprestaties over het algemeen bovengemiddeld zijn, met Elektra op kop.

De drie furien komen als groepspersonage regelmatig tussen om de complexe verhaallijn te verduidelijken. Deze drievoudige vrouwelijke versie van *the Joker* is een streling voor het oog en het oor. Helaas moeten zij de spotlight delen met vier buurvrouwen, extra rollen die Babylon verzonnen heeft voor een overaanbod aan acteurs. Het resultaat is een

groot contrast in timing, uitstraling en inlevingsvermogen: de buurvrouwen staan niet enkel in de schaduw van de furien maar ook in hun weg. Zonde.

De drievoudige versie van the Joker is een streling voor oog en oor

Aan het einde van deel één wordt het rode levenslint van de overspelige moeder van Orestes doorgeknipt, een verrassende flashback. Het doorbreken van de eenheid van tijd kondigt een minder klassiek tweede deel aan.

Komische tragedie

Na de pauze neemt het stuk een verrassende wending. Van de klassieke brave uitvoering is nog weinig te merken. De wraakzuchtige kinderen krijgen de doodstraf. "Dood! Ter Dood!", galmt het vanuit de publieksbank waar enkele acteurs zich schuil houden. Een passionele omhelzing tussen Orestes en Elektra doet een incestueuze relatie vermoeden. Ontroering is dichtbij.

Er wordt creatiever omgegaan met de voorgrond en de achtergrond van de toneelset. Een grappig intermezzo met een Phrygische slaaf maakt het stuk tot een ware sitcom. De tragedie wordt pas echt komisch wanneer Menelaos aan de poorten van het paleis om de lijken van zijn vrouw en dochter smeekt waarbij zijn stem meermaals overslaat. Een van de meer geloofwaardige figuren van de avond.

Aan het einde wordt het dramatisch effect niet geschuwd waardoor het toneelstuk zijn houvast verliest. Alle spelers betreden de toneelset wanneer Elektra het paleis in

lichterlaaiet zet. Luide muziek verhoogt het spektakel en wanneer chaotisch door elkaar lopende acteurs *Veto's* verscheuren valt onze mond pas echt open. Een ietwat geforceerde climax.

Op het nippertje wordt een bloedbad vermeden. Apollo stelt orde op zaken. Een sublieme vertolking van een god met verwijfde pasjes en een glimlach. Wanneer hij iedereen van een lotsbestemming voorzien heeft, richt hij zich tot het publiek. Deus ex machina, iets te letterlijk. In een bevreemdende mix van klassiek theater met moderne elementen en vooral met een teveel aan acteurs doet Babylon een verdienstelijke poging om Hugo Claus' versie van deze klassieke tragedie uit te voeren. Het verdient waardering dat Babylon bovendien eigen accenten toevoegt, met uitzondering van de overbodige 'buurvrouwen'. Uiteindelijk is *Orestes* nooit langdradig, maar toch ook weinig ontroerend. Geslaagd op voldoende wijze, maar geen onderscheiding.

Orestes : Mathieu Lonbois
Elektra : Anneleen Laeremans
Helena : Sofie Deweerdt
Menelaos : Dimitri De Schutter
Tyndareos : Jonas Wynants
Apollo : Arne Devyver
Pylades : Felix Van Bladel
Furie : Liesa Van Dyck
Furie : Karen Haesendonckx
Furie : Evelien Cremers
Hermione : Nel Vandecruys
Agamemnon : Bastiaan De Groote
Aigisthos : Arne Sonck
Talthybia & Buurvrouw : Shauny Dekimpe
Diomedea & Buurvrouw : Iris Verstraeten
Latina & Buurvrouw : Leen Van Ende
Heraut & Buurvrouw : Faustina Pauwels
Soldaat & Phrygische slaaf : Andries Denaux
Clytaemnestra : Eva De Vos

Tekst: Hugo Claus (naar "Orestes" van Euripides)
Regie: Eva De Vos
Muziek: Leen Van Ende en Andries Denaux
Decor en kostuum: Eva De Vos
Vormgeving: Björn Waeghebaert

Uitschuiven op het snijvlak tussen liefde en geweld

"Liefde" van NTGent gaat over wachten op een onmogelijke liefde. Ondanks het succesrecept van twee steengoede actrices en een sterke theaterauteur mist het stuk aan scherpte.

MARGOT DE BOECK

Twee vrouwen, moeder en dochter, liggen op de scene en wachten. De Godot in dit stuk is de echtgenote van de moeder, gespeeld door Els Dottermans en de vader van dochter, een rol voor An Miller.

Als soldaat is hij naar de oorlog getrokken, waar hij zich aan allerlei gruweldaden heeft bezondigd. "Er hing altijd al iets elektrisch rond die man," mijmert Dottermans. Meneer kreeg geen eresaluut bij zijn terugkeer, maar werd achter tralies weggeborgen om zijn straf uit te zitten. Straks komt hij opnieuw vrij.

Hoe kan je een verkrachter beminnen?

Auteur Peter Verhelst probeert in zijn typische, lijfelijke taal op zoek te gaan naar de raakvlakken tussen liefde en geweld: hoe kan je een verkrachter beminnen? Een uitdagend uitgangspunt, al zindert dat jammer genoeg niet overal in de voorstelling door.

Stijlbreuken

Dottermans zet doorleefd een moeder, maar vooral een ooit stapelverliefde vrouw neer, verteerd door herinneringen aan vroeger geluk. Miller is minder overtuigend als de dochter die een beschermende vaderfiguur mist. Misschien wordt ze wat te oud om de jonge meisjesrollen geloofwaardig te houden?

De scene is net zoals de speelstijl van beide actrices sober. Aan de zijkant staan acht bronzen schermen. Ze doen denken aan een eikenhouten interieur, een kamer waar de tijd doet alsof hij stil is blijven staan.

De liefde krijgt in dit stuk geen gezicht

Plots valt er een licht op een van de schermen, wat het begin is van een Skypegesprek met de Man. De poging van Dottermans om charmant te zijn is wanhopig en dus hopeloos. Het Skypegesprek zorgt ervoor dat het stuk breekt uit de tijdloze setting van voorheen.

Die stijlbreuk is er ook - en nog storender - bij een relaas van de dochter over oorlog en vluchtelingen. Een resem algemeenheden uit de toevloed van opiniestukken wordt over het podium gedebiteerd. De tekst slaagt er precies door die krampachtige referentie naar de actualiteit niet in een diepere waarheid aan te raken.

Broze slipjes

Liefde blijft kabbelen, maar er zijn een paar momenten die de moeite waard zijn om op te wachten. Een daarvan is wanneer de moeder vertelt over de vondst van het broze slipje tussen de spullen van haar man ("Je moet maar blazen en het zou uit elkaar vallen!") en het daaraan gepaarde pijnlijk besef dat hij de bezitter van het slipje had aangerand.

De vrouwen zijn uitgemijmerd en uitgewacht, de moed is ingesproken, hand in hand staan ze klaar om de Man tegemoet te treden wanneer het licht uitgaat. Het geweld (of de liefde?) krijgt in dit stuk geen gezicht. *Liefde* werpt een interessante vraag op, maar slaagt er door een aantal jammere uitschuivers niet in te prikkelen tot een verdere zoektocht naar antwoorden.

Liefde speelt op 3 mei in de stadsschouwburg van Kortrijk en op 30 mei in het Wagehuys in Leuven.

Cultuur

DOSSIER HERVORMING DEELTIJDS KUNSTONDERWIJS (DKO)

“Kunstacademies zijn geen vrijetijdscentra”

CARTOON Annelka Robeyns

Minister van Onderwijs Hilde Crevits (CD&V) wil het deeltijds kunstonderwijs hervormen. De huidige conceptnota is echter nog vaag, menen de academies. Ook de financiering blijft een vraagteken.

HEIDI VAN ROMPUY EN
MAARTEN LANGHENDRIES

Kort samengevat zet de hervormingsnota van het deeltijds kunstonderwijs (dko) in op drie centrale pijlers: de verankering van het dko in het onderwijs, de vereenvoudiging van de regelgeving door het invoeren van een centraal decreet en de verbetering van de samenwerking met het kleuter- en leerplichtonderwijs. Afgelopen zomer keurde de Vlaamse regering de nota al goed. Tegen 1 september 2018 hoopt minister van Onderwijs Hilde Crevits (CD&V) het nieuwe niveaudecreet ook effectief in werking te laten treden. "We maken werk van een vernieuwing die ervoor zorgt dat leerlingen terecht kunnen in een dko dat aansluit bij de hedendaagse kunstwereld en cultuurbeleving," legt Jasper Delanoy, persverantwoordelijke van het kabinet Crevits uit. "De huidige structuur staat die aansluiting vaak in de weg, terwijl heel wat academies op het terrein knappe dingen doen." De huidige regelgeving dateert immers al van 1990.

Het deeltijds kunstonderwijs moest het tot nu toe ook zonder niveaudecreet stellen. Dat zorgde voor een erg versnipperde regelgeving, verspreid over verzameldecreten, omzendbrieven en organisatiebesluiten. "Een kat vindt haar jongeren er niet meer in terug," duidt Delanoy. "We willen tegen 1 september 2018 een helder decreet."

Van onderuit

De koepelorganisaties binnen het dko staan in elk geval positief tegenover de initiatieven van de minister. "Er zitten heel wat goede elementen in de nota," meent Bart Remans, voorzitter van Codibel, het comité van directeurs van de academies beeldende kunsten. "Bovendien is het de eerste keer dat er echt van onderuit mee is opgebouwd."

“Wat je leert, moet inzetbaar zijn in het socioculturele veld”

INGRID LEYS,
DEPARTEMENT ONDERWIJS

Ook Dirk Lievens, ondervoorzitter van VerDi, de vereniging van directeurs van de academies muziek woord en dans, is enthousiast over de samenwerking tussen overheid en werkveld: "De nota geeft een aantal dingen aan die wij belangrijk vinden. Bijvoorbeeld dat er in alle kunstvormen kan gestart worden op zes jaar. Nu is dat enkel het geval voor de beeldende kunsten en dans. Die verandering stond er eerst niet in, maar daar hebben we een sterk punt van gemaakt, met succes."

Toch blijft de huidige conceptnota nog erg vaag, vindt Remans: "Wij beschouwen deze conceptnota eerder als een visienota die aangeeft waar we naartoe willen. De ideeën worden nu geconcretiseerd in werkgroepen." Ook Cathérine Legaey, directeur van de Leuvense academie SLAC, mist een concrete aanpak: "Veel van de ideeën zijn erg waardevol, maar ik mis duidelijkheid en concretisering."

Competenties

Een van de maatregelen die gepland staat binnen de hervorming van het deeltijds kunstonderwijs is het herbekijken van de opleidingsstructuur. Die moet in de toekomst meer gericht zijn op competenties.

"Er zullen vanuit de overheid nieuwe einddoelen worden geformuleerd," bevestigt Ingrid Leys van het Departement Onderwijs van de Vlaamse overheid. "Het is bovendien de bedoeling de lokale besturen meer autonomie te geven. Bijvoorbeeld in de vakken die ze willen inzetten om die doelen te realiseren, maar ook in het aanbieden van verschillende trajectsnellheden voor leerlingen."

“Leerplannen mogen geen handboeien worden voor leerkrachten”

JASPER DELANOY,
KABINET HILDE CREVITS

Dit schooljaar loopt er al een proefproject - *Kunstig Competent* - dat de nieuwe aanpak moet uitproberen, zo vertelt Lievens: "In plaats van de strakke minimum leerplannen waarbij inhoudelijk per leerjaar genoteerd staat wat er moet worden aangeleerd, gaan we naar een systeem waar individuele ontwikkeling centraal staat. Zo willen we een evenwicht zoeken tussen onderwijs en kunstenaar."

"We willen de 169 academies in Vlaanderen werkbaar en actuele doelen geven," duidt Delanoy. "Nu werken we met minimumleerplannen die tot in het detail geregeld zijn én hopeloos verouderd. Leerplannen mogen geen handboeien worden voor leerkrachten."

Vertolkend muzikant

Op basis van die competenties wil de overheid ook de kwalificatie - lees: het diploma - dat de leerling aan het einde van zijn opleiding behaalt, hervormen. "Daar willen we evolueren richting beroepskwalificaties voorkunstbeoefenaars (*zie kader*)," vertelt Leys. "Zo willen we ervoor zorgen dat wat de leerling in het dko leert, ook echt inzetbaar is in het socioculturele veld, de amateurkunsten in het bijzonder."

Concreet krijgt de leerling bij zijn afstuderen dus niet enkel onderwijskwalificaties mee, maar worden zijn prestaties - op basis van de verworven competenties - ook ingepast in een specifiek (beroeps)profiel.

"Wanneer een leerling afstudeert in het dko, krijgt hij bijvoorbeeld de beroepskwalificatie vertolkend muzikant," legt Leys uit. "Op basis daarvan kan de leerling dan inschatten welke competenties hij al heeft verworven en hoe die zich verhouden tot bij-

voorbeeld de kwalificaties van een dirigent of een vertolkend muzikant op professioneel niveau. Zo weet je beter waar je staat."

"Uiteraard zullen de leerlingen zoals vandaag een examen moeten afleggen," benadrukt Delanoy. "Het blijft onderwijs. Al kunnen er wel examens op maat aangeboden worden, zodat iedereen het beste van zichzelf kan geven. Door de beroepskwalificatie zullen hun verworven vaardigheden en competenties ook worden erkend."

Naast het uitwerken van die beroepskwalificaties zijn er ook werkgroepen ingesteld die zich moeten buigen over de relatie tussen het dko en het secundair en hoger kunstonderwijs. De bedoeling is de verschillende curricula beter op elkaar af te stemmen. "Het dko zal altijd een apart niveau blijven," nuanceert Remans. "Stel dat onze artistieke kwaliteit gelijkwaardig wordt verklaard meteen ander onderwijsniveau, bijvoorbeeld een graad in het KSO, zal dat bij ons altijd maar een gedeelte van de kwalificatie zijn. Wij hebben namelijk geen algemene vorming in ons pakket. Je zal dus nooit honderd procent een vrijstelling krijgen voor iets," besluit hij.

Financiering

Hoe de overheid al die hervormingen zal financieren, is voor Legaey echter een raadsel: "Als je wil dat de diploma's bijvoorbeeld in werksituaties kunnen worden ingezet, moeten daar middelen voor worden vrijgemaakt. Zo'n kwaliteitsvolle doorstroom vraagt om meer leraarsuren, en dat kost geld."

Crevits plant de hervormingen echter door te voeren binnen de bestaande budgettaire ruimte. "Ik vraag me echter af hoe dat zal moeten gebeuren," meent Legaey. "Als je binnen datzelfde budget nieuwe dingen wil installeren, vrees ik dat dat ten koste zal gaan van bestaande zaken."

Toch vindt ook Legaey het nog steeds positief dat er effectief een hervorming komt: "Dat er gewerkt wordt aan de verankering in het onderwijslandschap is een goede zaak. Wij staan immers niet ingedeeld onder vrije tijd, maar wel onder onderwijs (*zie kader*). Dat durven mensen soms vergeten." "Academies zijn geen vrijetijdscentra waar leerlingen zomaar binnen en buiten wandelen," besluit ook Leys. "Het vraagt meer engagement waardoor er jaren geleden al duidelijk is gekozen om het dko binnen het onderwijssysteem in te passen."

WTF DKO?

Het deeltijds kunstonderwijs (dko) overkoepelt de academies voor beeldende kunst, muziek, woordkunst en dans. Dko valt onder de Administratie Permanente Vorming van het departement Onderwijs, naast het volwassenenonderwijs.

WTF BEROEPSKWALIFICATIES?

Een beroepskwalificatie lijst de activiteiten op die in een bepaalde maatschappelijke sector gebeuren. Ondanks wat de naam doet vermoeden, zijn zulke kwalificaties niet enkel arbeidsgrelateerd. Ze kunnen ook worden opgesteld voor mensen in vrijwilligers- of kunstorganisaties.

ALFA STELT TENTOON

De vage grens tussen kunst en wapens

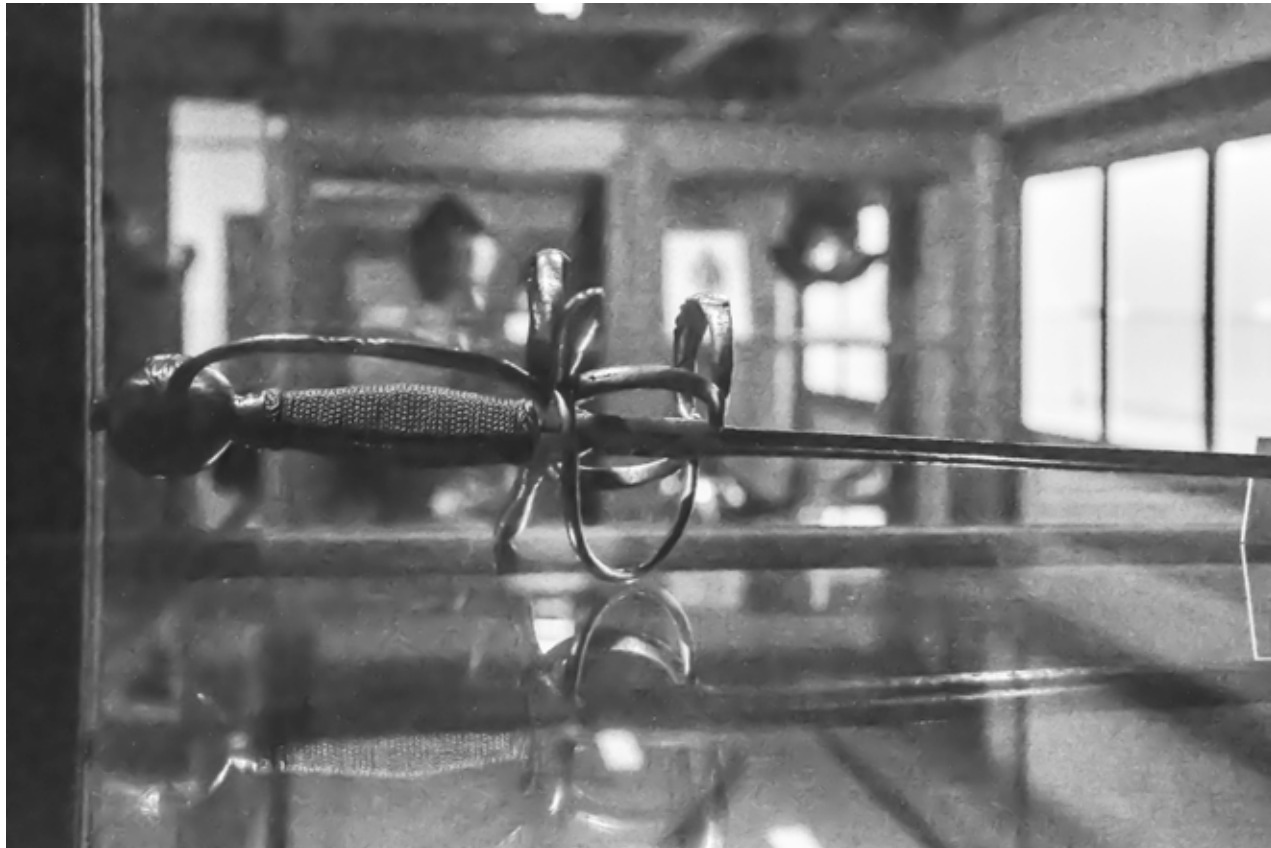

FOTO Anneluus Vermeersch

De Centrale Bibliotheek vormt de komende weken het onderkomen van de jaarlijkse archeologietentoonstelling. Dit jaar kan u gezellig vertoeven tussen de kruisbogen en hellebaarden. JENTE VAN LINDT

Omdat archeologie veel meer is dan oud gesteente opgraven, organiseert de Leuvense archeologenkring Alfa ook dit jaar een tentoonstelling. In deze zeventiende editie staat het thema oorlog en conflict centraal. De titel *Centuries of Conflict. Stories of a Soldier* klinkt alvast aantrekkelijk.

Nienke Veraa, die als archeologiestudente deel uitmaakt van de organisatie, licht de themakeuze toe: "Het thema van dit jaar is militaire archeologie. We willen laten zien welke de wapens en wapenuitrustingen waren in vroegere periodes en hoe die veranderden doorheen de tijd. De tentoonstelling begint dan ook in de IJzertijd rond 3000 v. Chr. en eindigt in de Nieuwe tijd rond 1800."

De organisatoren laten de voorwerpen zelf aan het woord

Het thema contrasteert alvast met de beleving van de tentoonstelling. In een kleine en gezellige ruimte boven de grote leeszaal ademen alle objecten haast een harmonieuze sfeer uit. Via voorwerpen uit de bronstijd komt u terecht bij Romeinse speren, een middeleeuwse morgenster en tot slot achttiende-eeuwse vuurwapens. Enkele munten en fraaie voorbeelden van vroege boekdrukkunst met een militaire inhoud zor-

gen dan weer voor genoeg variatie.

Verfijning

Waar de tentoonstelling probeert te schetsen hoe de wapens van soldaten uit Europa voortdurend veranderden doorheen de eeuwen, schiet ze echter ook een beetje te kort. De expositie is te beperkt qua omvang om de evoluties van drieduizend jaar oorlogsvoering in al haar schakeringen te belichten. Het blijft dus beperkt tot enkele algemeenheden per tijdvak.

Bijgevolg krijgt de bezoeker een oppervlakkige, maar wel gevarieerde mix te zien. De achtergrondinformatie is daarbij steeds degelijk en beknopt. De organisatoren laten vooral de voorwerpen zelf aan het woord. Bij die voorwerpen zitten daarenboven enkele unieke stukken. "We hebben vele mooie spullen vast gekregen die bij musea vaak in het depot liggen en daardoor dus meestal niet te bezichtigen zijn," weet Veraa.

Naast de verfijning en ontwikkeling van wapens, toont de tentoonstelling vooral dat oorlogstuig niet alleen thuishoort op het slagveld. Een geëxposeerde kruisboog vormt bijvoorbeeld een subliem kunstwerk op zich. De details op bepaalde vuurwapens zijn verbluffend. Esthetiek en moordwapens? Jawel, een paradox. Maar wel een die het bezoek de moeite maakt.

Kortom: de invalshoek van de tentoonstelling moet iedereen kunnen boeien, al was het maar omdat oorlog van alle tijden was en is. Vlijtige studenten die in de buurt studeren en de benen willen strek-

ken, kunnen we alvast een ommetje langs de grote leeszaal aanraden.

De expo toont dat oorlogstuig niet alleen thuishoort op het slagveld

Nieuwsgierigen kunnen nog tot 5 juni in de Centrale Bibliotheek terecht.

VETO ZET RECHT

In het interview met Johan Galtung beweert Veto dat de politicoloog 94 jaar oud is. Dat klopt niet, de man is 86.

In het artikel over kiesweeketen (Veto 4222, p 8) slopen enkele fouten. Voor alle duidelijkheid: de kiesploeg van Mecnas die ook de broodjes kroket verkocht heette niet De heilige drievuldigheid, maar Triumviraat. Wouter Space is niet de kiesploeg van Mecnas, maar van Alfa. De conceptstore vond donderdag plaats en niet vrijdag. De croques waarvan sprake kosten niet 1 euro, maar 0,5 euro.

— Doctip —

Wegwijs op filmfestival DOCVILLE

Sinds de opening van DOCVILLE vorige vrijdag viert de documentaire weer hoogtij in Leuven. An De Winter van Fonk, de vzw achter het festival, geeft tips om het beste uit deze twaalfde editie te halen.

Tip 1: The Redemption of the Devil

"*The Redemption of the Devil* gaat over Jesse Hughes, de frontman van Eagles of Death Metal. Ook al is die muzikant extreemrechts en erg zelfingenomen, hij is een intrigerende figuur. Het portret dat Alex Hoffman van hem neerzet, is heel interessant. Door alles wat er gebeurt is, denk ik dat die documentaire veel publiek zal aantrekken."

Tip 2: My Scientology Movie

Los van het feit dat Louis Theroux naar de openingsavond kwam, is *My Scientology Movie* echt de moeite. Scientology is een zeer omstrede organisatie en blijft mensen beroeren."

"Op een erg aparte manier geeft Theroux een beeld van een sekte die eigenlijk enorm gesloten is. Zijn techniek met re-enactments werkt uitzonderlijk goed om de kijker een idee te geven hoe het daar achter gesloten deuren aan toe moet zijn gegaan."

Tip 3: Brothers

"De Noorse documentaire is *Boyhood*, maar dan in het echt. Acht jaar lang legde cineaste Aslaug Holm het leven van haar zonen Markus en Lukas vast. De beelden die ik er al van gezien heb, fascineren me zo hard dat ik *Brothers* niet wil missen."

"De Noorse documentaire is Boyhood, maar dan in het echt"

Des te meer keuzestress treft De Winter als het over de nationale selectie gaat. "Momenteel bereiken zowel productie als kwaliteit een hoogtepunt, waardoor we de competitie hebben uitgebreid van tien naar twaalf titels."

Tip 4: The Land of the Enlightened

"*The Land of the Enlightened* van de debuterende Pieter-Jan De Pue is visueel supermooi. Balancerend tussen documentaire en fictie, brengt hij het harde leven van Afghaanse kinderen in beeld. De film nam zeven jaar van De Poes leven in beslag, en het resultaat is beklijvend."

"Het is een echte festivalfilm die in januari op het Amerikaanse festival Sundance bekroond werd voor de beste cinematografie. Momenteel loopt hij ook op Hot Docs, het grootste internationale documentairefestival. Ik ben er bijna zeker van dat die nog prijzen zal winnen."

Tip 5: The Invisible City [Kakuma]

"Filmmaker Lieven Corthouts woonde lang in Leuven en zwerft nu al acht jaar door Afrika. Vier jaar daarvan bracht hij door in Kakuma, een vluchtelingenkamp dat al twintig jaar bestaat. Het kamp lijkt op een echte stad met winkeltjes, scholen en lekker eten. Kakuma ligt in Kenia, de koffie daar is ook fantastisch."

"Maar er is geen toekomst. Je gaat er naar school, maar op je achttien is er geen enkele mogelijkheid om jezelf te ontwikkelen. Daarom ontvluchten veel jongeren het kamp. "Vluchtelingen zijn geen cijfers, maar mensen," benadrukt *The Invisible City* duidelijk. Corthouts brengt de uitzichtloosheid van hun situatie heel mooi in beeld, zonder hen als slachtoffers of arme stakkers neer te zetten."

De twaalfde editie van DOCVILLE gaat nog door tot zaterdag 7 mei.

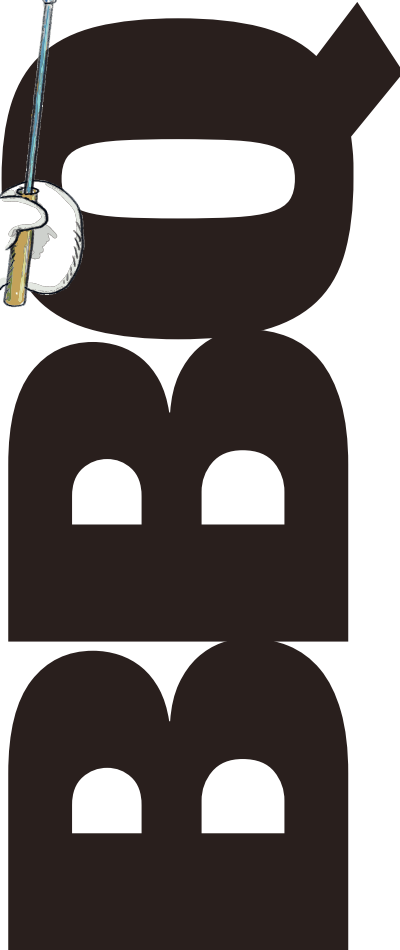
ANNELEEN VAN KUYCK

Alma 1 : 's middags en 's avonds
26, 27, 28 april
3 mei
10, 11, 12 mei

De Moete : 's middags
26, 27, 28 april
3 mei
10, 11, 12 mei

Alma 3 : 's avonds
3 mei
10, 11, 12 mei

PRUIS **€4,50**

verantwoordelijke uitgever, Daniel Lips, Alma vzw, Celestijnenlaan 97, 3001 Heverlee

Is jouw verzameling al compleet?

Inzameling en verkoop van tweedehands goederen met een enorm en steeds wisselend aanbod!

de kringwinkel

SPIT

IJzerenmolenstraat 10 - 12 • 3001 Heverlee
www.spit.be

ETHNIC FOOD

26, 27, 28 APRIL
3, 10, 11, 12 MEI
Alma 2 en Alma Gasthuisberg

Meer info:
www.alma.be
f /AlmaKULeuven

verantwoordelijke uitgever, Daniel Lips, Alma vzw, Celestijnenlaan 97, 3001 Heverlee

AL 15 JAAR DE GOEDKOOPSTE
FUIFZAAL VAN LEUVEN
ALBATROS
F U I F Z A A L

BOEK NU AL VOOR
VOLGEND ACADEMIEJAAR!

355 PER AVOND, 250 EURO TIJDENS HET WEEKEND OF
VOOR KRINGEN DIE AANGESLOTEN ZIJN BIJ LOKO,
OF 180 EURO VOOR EEN CANTUS

Bij elke vierde luif van een vereniging binnen het zelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis. Dat geldt ook als je het vatenrecord breekt!

CENTJE BIJVERDIENEN?
WIJ ZOEKEN STEEDS
AVONDVERANTWOORDELIJEN.

RESERVATIES EN INLICHTINGEN: 016/22.31.09 OF ALBATROS@LOKO.BE
WWW.LOKO.BE/ALBATROS

KULEUGEN

Satirische rubriek

Panama Papers zetten Leuven in rep en roer

Louis Tobback, de burgervader van Leuven, blijkt enkele financiële offshore-constructies te bezitten in Panama. Via die illegale constructies zou hij al jarenlang zwart geld hebben doorgesluisd naar het Leuvense studentenblad Veto, opdat het blad linkse propaganda kon blijven verspreiden onder de studenten. Dat is althans de conclusie van enkele – vermoedelijk rechts geïnspireerde – zelfverklaarde onderzoeksjournalisten van dit eigenste blad.

De nestor van Leuvense politiek slaat alvast publiekelijk mea culpa, maar met name Filip Dewinter wil het daar niet bij laten. “Ik eis een Europese parlementaire onderzoekscommissie,” briest hij in een eerste reactie aan dit blad. Verder spreekt Dewinter nog van “intellectuele indoctrinatie van het potentieel rechts kiesvee” en eist hij het ontslag van “die bedrieglijke kaviaarsocialist.”

Ook rector Rik Torfs verslikte zich naar eigen zeggen in zijn koffietje toen hij het nieuws vernam. “Ik ben zo aangeslagen dat ik al twee uur geen

pseudofilosofische tweet meer heb verstuurd,” schuddebolt hij, verweesd voor zich uit starend. “Ik werkte dag in dag uit aan een serieus imago, maar Veto bleef mij maar belachelijk maken. Nu weet ik tenminste waarom: het was een politieke samenzwering, louter omdat ik een tsjeef ben,” brengt hij nog stamelend uit.

Dewinter verklaart echter gedegouteerd te zijn, maar allerm minst verrast. “Iedereen met een beetje verstand ziet al langer dat Veto extreemlinks is. Ik zal jullie zelfs eens een geheim vertellen: in het redactielokaal van Veto staat al sinds mensenheugenis een borstbeeld van Pol Pot (eigenlijk betreft het een beeld van Mao, al die spleetogen zien er ook hetzelfde uit, red.). Als dat geen bewijs is?!”

Volgens onze Filip zijn de politieke consequenties dan ook niet te onderschatten: “Ik ben er zeker van: zonder die propaganda had het Vlaams Belang de verkiezingen al lang gewonnen. Wat zeg ik? Vlaanderen was reeds onafhankelijk!” (jvl)

Geit klaagt Erdogan aan voor bestialiteiten

Al enkele weken ligt de Turkse president onder vuur wegens een rechtszaak die hij wil aanspannen tegen de Duitse komiek Jan Böhmerrmann. Deze had Erdogan een “geitenneuker” genoemd. Talloze verdedigers van het vrije woord gingen vurig op de barricades staan.

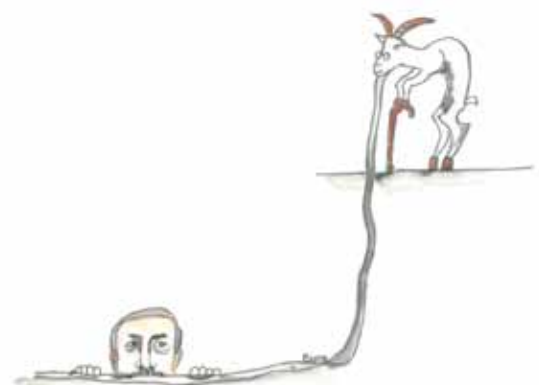
Het recht iemand een geitenneuker te noemen, dat nemen ze de Westerse wereld immers niet zomaar af! Maar het misschien wel grootste slachtoffer van de hele zaak werd daarbij spijtig genoeg telkens over het hoofd gezien. “Naar mij kijkt weer niemand om,” klaagt de geit in kwestie, “als er nochtans één iemand te lijden heeft gehad onder de hele zaak, ben ik het toch wel.”

De inmiddels bejaarde geit, die het liefst anoniem wenste te blijven, werd in zijn jeugd aangerand. De dader werd echter nooit gevat. Tot nu: “ik hoorde dat die Erdogan in opspraak is gekomen omdat hij ooit een geit geneukt zou hebben”, zegt het dier, “dus wie weet krijg ik nu eindelijk gerechtigheid.”

De geit stapte naar de rechtbank met de vraag een onderzoek op te starten om te achterhalen of de Turkse president effectief de man was die hem die bewuste

nacht seksueel misbruikte. “Dat trauma is me heel mijn leven blijven achtervolgen”, barst het dier in snikken uit, “tallose keren ben ik in behandeling geweest, maar niets hielp. Hij heeft werkelijk mijn leven verwoest.”

De rechter moest de geit helaas teleurstellen: de zaak is inmiddels verjaard, dus de kans is klein dat hij ooit nog compensaties zal ontvangen. “Maar ik geef niet op, mijn wraak zal zoet zijn!” klinkt het fel. Op de vraag wat hij vond van de vrijheid van mening, antwoordde de geit dat “heel die vrije meningsuiting me gestolen kan worden, ik wil gewoon mijn geld.” (ml)

Colofon

Veto
‘s-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
e-mail: veto@veto.be
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Jaargang 42 - Nummer 19
Maandag 21 maart 2016

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringsorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Roderik “Iedereen die gebuisd is op permanente evaluatie kritisch denken (Simon G. en Heidi VR)” De Turck

Redactiesecretaris & V.U.:
Margot “Mijn grapjes” De Boeck
‘s Meiersstraat 5
3000 Leuven

Redactie: Kalina “Team Rocket” De Blauwe, Paul-Emmanuel “Ik voel me nogal overvallen door die vraag” Demeyere, Quinten “De onmiddellijke afbraak van fakbar letteren” Evens, Simon “De wereldreligies” Grymonprez, Karel “Herinvoering dienstplicht” Peeters, Jasper “Sigur Ros Van Loy, Heidi “Ah ja, daar moet ik ook nog eens over nadenken” Van Rompuy

Schrijvers: Vinsent Nollet, Maarten “Mijn onderbuur” Langhendries, Brecht “De eigen boezem” Castel, Joes “God Almachtig” Minis, Lien

De Proost, Arne Sonck, Rosalie Waelen, Naomi “Marthe van K3” Bonny, Louise “Mark Peeters” Goegebeur, Jente “Degene die de colofonvragen bedenkt” Van Lindt, Anneleen van Kuyck

Fotografen voorpagina:
Karolien Wilmots, Martijn “Gargamel” Stoop, Simon Grymonprez, Anneleen van Kuyck, Bart Heleven

Fotografen: Anneluus Vermeersch, Brecht Castel, Quinten Evens, Simon Leclercq, Bavo “De examenopsteller van de UCLL” Nys, Charlotte Herbots, Anneleen van Kuyck,

Tekenaars: Anneka Robeyns, Quinn “Scientology” Vermeersch, Pjotr Hubin, Martijn Stoop

Eindredactie: Heidi Van Rompuy, Simon Grymonprez, Jasper Van Loy, Paul-Emmanuel Demeyere, Karel Peeters, Quinten Evens, Roderik De Turck, Simon Thys, Mika Tuyaerts, Hanne Van Espen

Dtp: Margot De Boeck, Roderik De Turck, Tim van Eijzeren

IT: Joachim Beckers, Pieter Hiele

Publiciteit:
Alfaset cvba - alfaset@loko.be
016 22 44 38
Drukkerij:
Coldset Printing Partners (Groot-Bijgaarden)
Opplage: 9.000 exemplaren

ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen
Wil jij elke week een Veto in de bus? Mail dan je naam en adres naar margot@veto.be en schrijf 11 euro over op BE80 0010 9597 1977.

Meedoen?
Redactievergaderingen vinden iedere vrijdag plaats om 16 uur en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, wie onderwerp jij aan een kritische zelfreflectie?) zijn welkom op het redactieadres. Lezersbrieven kunnen tot vrijdag 14 uur, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te

Assita Kanko

“Ik ben te ongeduldig om enkel activist te zijn”

Assita Kanko zetelt sinds 2012 in de Elsense gemeenteraad voor de MR. In 2004 kwam ze uit Burkina Faso in Leuven aan. Al snel trok ze naar Brussel, waar ze recent haar boek “De tweede helft” publiceerde.

MARGOT DE BOECK EN
LIEN DE PROOST

Afspraak om 11 uur in een Elsens café. Om stipt één na elf komt er een berichtje met de excuses voor een kleine vertraging. “Ik zat nog in een gesprek,” verontschuldigt Kanko zich na aankomst.

Precies haar talent voor het gesprek lijkt het geheim achter Kanko's succes. Gepassioneerd vertelt ze over feminisme, haar blauwe nagellak en de misdaadroman die ze op haar zeventiende schreef, maar niet publiceerde.

Hoe is uw politieke engagement ontstaan?

Assita Kanko: “Het streven naar verandering heb ik altijd al in mij gehad. Mijn politiek engagement is er gekomen omdat je lang kan klagen, maar dan komt het moment waarop je er iets aan kan doen. Ik ben te ongeduldig om enkel activist te zijn.”

Naast uw politieke werk bent u actief in het bedrijfsleven. Hoe pakt u dat aan?

Kanko: “Als je in de politiek zit, raak je soms ver van de werkelijkheid verwijderd. Ik erger me aan mensen die nooit hebben gewerkt in een privébedrijf en geen empathie hebben voor de mensen die weinig verdienen.

Bedrijfsleiding is een kwestie van gezond verstand en dat heb je ook in de politiek nodig. Als Brussel een bedrijf zou zijn, was het al lang failliet.” (lacht)

“Het is aan de politiek om zin te geven”

U draagt blauwe nagellak en een blauw horloge. Is dat toeval?

Kanko: “Dat is een bewuste keuze. In 2012 was ik totaal onbekend als één van de Brusselse kandidaten met een migratie-achtergrond. Ik moest zorgen voor mijn eigen identiteit.

De kleur van mijn partij is blauw, ik ben zelf eerder lichtblauw. Ik ben toen in de winkel op zoek gegaan naar de juiste kleur. Onlangs liep ik op de Elsense Steenweg en ging ik met mijn hand door mijn haar. De man achter me had me herkend aan mijn nagels!” (lacht)

Verlangen naar de zee

U positioneert zich als een feminist. Hebben vrouwen voldoende draagkracht in de politiek?

Kanko: “Je kan je dat afvragen, maar daar gaat het niet om. Elke persoon heeft zijn plan. Ik vind bijvoorbeeld dat er jeugdquota moeten zijn voor de politiek. Anders zijn het alleen maar oude mensen die compromissen sluiten om hun eigen opvattingen in stand te houden.”

“Wat nu in de politiek gebeurt, is niet inspirerend genoeg voor de jeugd. Dat zit goed vervat in een citaat van Antoine de Saint-Exupéry: “Als je een boot wil bouwen, kan je iedereen zijn taak geven, maar dan gaat het traag. Of

je kan de mensen doen verlangen naar de zee, dan is die boot er meteen.” Het is aan de politiek om zin te hebben en zin te geven.”

U pleit voor een nieuwe vorm van feminisme. Wat houdt dat in?

Kanko: “We moeten naar een feminisme voor iedereen. Het feminisme zoals ik dat zie, is er geen van wegcijferen van vrouwelijkheid. Het is geen oorlog tegen mannen, het is een actie tegen onrecht. Ik pleit ook voor solidariteit onder vrouwen. Het is vreselijk om te zien wat vrouwen elkaar soms kunnen aandoen, ook in de politiek.”

“Er moeten jeugdquota zijn voor de politiek”

Wat is uw standpunt over het hoofddoekenverbod?

Kanko: “Met de hoofddoek heb ik geen probleem, zolang je kan bewijzen dat er niets gebeurt wanneer de vrouw die hoofddoek afneemt. Ik kan het aanvaarden als het haar eigen keuze is. Als moeder kunnen niet alle vrouwen zomaar hun zoon aanspreken op hun gedrag omdat ze in bepaalde culturen minder zijn dan de man.”

“In Groot-Brittannië ging een man zo om de hand van een vrouw vragen aan haar zoon. Dat is een maatschappelijk probleem, want die jongens zijn niet te controleren. Ze komen in de samenleving en daar heerst wel orde.”

Mislukt Brussel

U omschrijft zichzelf als figuurlijk kleurenblind. Hoe ervaart u de multiculturele samenleving?

Kanko: “De multiculturele samenleving in Brussel heeft enorm veel potentieel, maar zoals het nu is, is het mislukt. We moeten door elkaar kunnen leven, maar iedereen doet nu vooral zijn eigen ding.”

“Als je schrijft, ben je helemaal vrij”

“In een van de dorpen waar ik in Burkina Faso opgroeide, was er een man met een huis waar altijd iets kapot aan was. Telkens ging hij dat ene deeltje terug aan elkaar metselen, tot op een dag het huis is ingestort. Mijn vader zei nog “Wat een idioot! Hij had verder moeten kijken dan dat!” Zo is het bij Brussel ook.”

Wat was uw eerste indruk van de stad toen u in 2004 in België belandde?

Kanko: “Ik heb eerst een half jaar in Leuven gewoond, maar Brussel trok me

FOTO Simon Leclercq

aan. Het had iets internationaals en lokaals tegelijkertijd. De tweetaligheid vond ik fantastisch. Ik *verschoot* toen ik hoorde dat ze daar ruzie over maakten. In Burkina Faso zijn er meer dan zestig talen en we maken er nooit ruzie over.”

U spreekt heel goed Nederlands. Hoe hebt u de taal zo vlot onder de knie gekregen?

Kanko: “Ik wou de taal in mijn omgeving begrijpen, anders voel ik me verdwaald. Ik wil kunnen weten of ik moet lachen of ruzie moet maken. Ik geef te graag mijn mening.” (lacht)

“Onlangs sprak ik met een vrouw na een lezing. Ik was benieuwd naar wat zij deed. Zij was verrast dat ik in haar geïnteresseerd was. Mijn moeder is poetsvrouw, mijn vader leraar. Het is belangrijk om met veel verschillende mensen te praten om te weten wat er leeft.”

Kleine grondwet

U formuleert uw mening overtuigend. Slaagt u er vlot in een compromis te vinden bij onderhandelingen?

Kanko: “Mijn motor is passie. Ik kan niet onderhandelen over wat me niet interesseert. Om te kunnen onderhandelen heb

ik voor mezelf een kleine grondwet opgesteld, een ethisch kader met de grenzen die ik niet wil overschrijden.”

“Je moet stilstaan bij je eigen motivatie voor je aan bepaalde zaken begint. Ik parafraseer Seneca graag: “Zonder kompas heb je geen bestemming en eindig je op een plaats die je nooit gekozen hebt.” Dat is een feit.”

In welke richting wijst uw kompas?

Kanko: “Wat me echt interesseert, is de internationale politiek. Op gemeentelijk niveau kan je kleine dingen repareren. Het is niet dat je hier niet veel kwaad kan aanrichten omdat je een beperkter resultaat neerzet. Als je de metro neemt, de trein te laat is, je geen school voor je kinderen vindt, zijn dat de gevolgen van de politiek.”

“Ik zal ook altijd blijven schrijven. Dan ben je helemaal vrij in wat je doet. Onlangs vond ik een misdaadroman terug die ik op mijn 17e in Burkina Faso heb geschreven. Daarin gaf ik al uiting aan mijn ideeën over feminisme. Dat was toen al mijn uitlaatklep om met mijn opstandigheid om te gaan. Ik heb goed moeten lachen toen ik hem terug las na de recente herontdekking.” (lacht)